

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΙΣΤ
ΘΡΗ
1976

OFFAN

ΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ♦ ΑΘΗΝΑΙ 1976

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΛΛΗΝΕΣ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΑΚΡΙΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΔΩΡΕΑΝ

17629

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΑΙΦΟΤΣΙ ΑΡΕΤΙ
ΣΗΤ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1976

ΒΑΣΙΛΕΥΣ Ε. ΠΕΤΟΥΝΙΑ

ΚΛΕΙΝΤΟΥ

ΠΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΣΗΤ

ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΥΟΛΤΟΜΗΤΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΑΔΕΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1974

ΜΕΡΟΣ Α΄

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΄

1. ΄Η δημιουργία

«΄Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν».

“Όταν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμον, χάος ἀπέραντο ἀπλωνόταν παντοῦ καὶ πυκνὸ σκοτάδι.

Ἡ γῆ δὲν εἶχε καμιὰ μορφή. Στεριὰ καὶ θάλασσα ἀνακατωμένα. Ἦταν ὅλα πέρα πέρα μιὰ σκοτεινὴ ἐρημία. Πουθενὰ ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο, οὔτε πουλί, οὔτε ψάρι, οὔτε φυτὸ - τίποτε.

Καὶ εἶπε τότε ὁ Θεός:

«Φῶς! Νὰ γίνη φῶς!».

Κι ἀπλώθηκε ἀμέσως φῶς λαμπρό.

Καὶ τότε ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸ φῶς τὸ ὄνομα ἡμέρα καὶ τὸ πυκνὸ σκοτάδι τὸ ὀνόμασε νύχτα.

Τὴ δεύτερη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεός:

«Νὰ γίνη τὸ στερέωμα».

Καὶ τότε ἔγινε ὁ ὥραϊος καὶ γαλανὸς οὐρανός.

Τὴν τρίτη ἡμέρα ξεχώρισε ὁ Θεὸς τὴ στεριὰ καὶ τὴν

εἶπε γῇ καὶ τὰ πολλὰ νερὰ τὰ εἶπε θάλασσα.

Ἔπειτα εἶπε ὁ Θεὸς στὴ γῇ:

«Εὐλογημένη νά 'σαι. Πάντα δέντρα καὶ χορτάρια νὰ βλασταίνουν ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου. Οἱ σπόροι νὰ πέφτουν ἀπὸ τοὺς καρπούς σου καὶ πάλι νὰ ξαναφυτρώνουν».

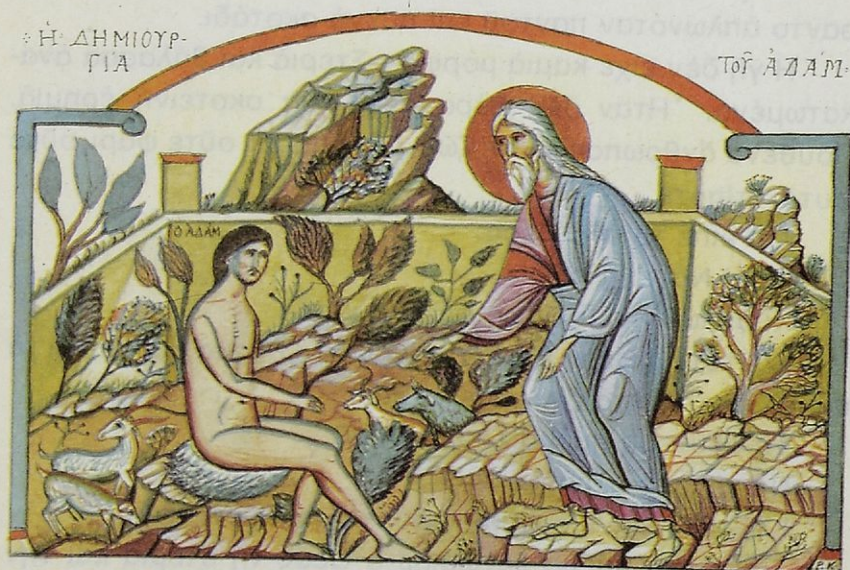
Ἡ γῇ ἔγινε καταπράσινη. Χορτάρια καὶ δέντρα φύτευσαν παντοῦ.

Τὴν τέταρτη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεός:

«Γιὰ νὰ ξεχωρίζῃ ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴ νύχτα, ἄς γίνουν δύο μεγάλοι φωτοδότες στὸν οὐρανό».

Ἕνας μέγας φωτοδότης τῆς ἡμέρας, ὁ ἥλιος, πρόβαλε στὴν Ἀνατολή. Καὶ ἅμα βασίλεψε αὐτός, βγῆκε τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι. Κι ἔπειτα ἔγιναν ὅλα τ' ἀστέρια, γιὰ νὰ λάμπουν στὸ σκοτάδι καὶ νὰ φωτίζουν τὴ γῇ.

Ὅταν ξημέρωσε ἡ πέμπτη ἡμέρα, εἶπε ὁ Θεός:

«Ἐν γεννηθῶν τὰ ψάρια στὰ νερά καὶ τὰ πετούμενα στὸν ἀέρα».

Τὸ ἔπεκε ἔγινε. Ἡ θάλασσα γέμισε ἀπὸ μεγάλα ψάρια καὶ πρὸ μικρὰ ἀμέτρητα. Καὶ τὰ πετούμενα, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γέμισαν τὸν ἀέρα.

Ἐπειτα νύχτωσε. Ὅταν ξημέρωσε ἡ ἕκτη ἡμέρα, ὁ Θεὸς εἶπε:

«Ἐν γεννήσῃ ἡ γῆ σήμερα ὅλα τὰ ζῶα».

Ἐγινε πάλι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Κοίταξε τώρα ὁ Θεὸς τὰ ἔργα του καὶ τὰ βρῆκε «καλὰ λίαν». Ἐν ἔλειπε ὅμως ἀκόμα.

Καὶ εἶπε ὁ Θεός: «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν».

Ἐπλασε λοιπὸν ὁ Θεὸς τελευταῖο τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὸν πρῶτον. Φύσηξε ὕστερα πνοὴ στὸν πρῶτόπλαστο καὶ τοῦ ἔδωκε ζωὴν.

Ἀδὰμ τὸν ὀνόμασε τὸν πρῶτόπλαστο ὁ Θεός. Καὶ γὰρ νὰ μὴν εἶναι μόνος του στὸν κόσμον, τὸν ἀποκοίμησε καὶ στὸν ὕπνον του πάνω τοῦ πῆρε ὁ Θεὸς ἓνα πλευρὸν καὶ ἔπλασε τὴν Εὕα καὶ τοῦ τὴν παρουσίασε.

Ὁ Ἀδὰμ, ὅταν τὴν εἶδε, χάρηκε πάρα πολύ. Δὲν θὰ ἦταν πιά μόνος του πάνω στὴ γῆ· θὰ εἶχε καὶ σύντροφο.

Εἶπε τότε ὁ Θεὸς στοὺς πρῶτόπλαστους:

«Τὰ θηρία, τὰ πετούμενα, τὰ ψάρια καὶ ὅλα πάνω στὴ γῆ εἶναι στὴν ἐξουσίαν σας».

Σ' ἑξὶ ἡμέρες εἶχε τελειώσει πιά τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου ὁ Μεγαλοδύναμος. Τὴν ἑβδόμη ἡμέρα σταμάτησε τὴ δημιουργία, εὐλόγησε αὐτὴ καὶ τῆς ἔδωκε τὸ ὄνομα Σάββατο.

«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

2. Ὁ Παράδεισος

Μέσα στὸν κόσμο τῆς θείας δημιουργίας ὑπῆρχε ἓνας κῆπος, ποὺ τὸν πότιζαν ὀλόγυρα τέσσερα ποτάμια. Μέσα ἦταν κάθε λογῆς δέντρα καὶ λουλούδια.

Παντοῦ πάνω ἀπὸ τὰ τρεχούμενα τὰ κρυσταλλένια τὰ νερὰ καὶ μέσα στ' ἀνθισμένα περιβόλια, στοὺς θάμνους καὶ στὰ δέντρα πάνω ἀηδονάκια ἀσώπαστα κελαηδοῦσαν. Χιλιάδες παγόνια καμαρωτὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἄπλωναν τὶς πολύχρωμες οὐρές τους στὸν ἀέρα. Χιλιάδες ἄλλα φανταχτερὰ πουλιὰ μὲ κάθε λογῆς χρώματα βοσκοῦσαν μέσα σ' αὐτὸν τὸν κῆπο, τὸν Παράδεισο.

Σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἔφερε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ καί, δείχνοντάς του, τοῦ λέει:

«Ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπεις, παιδί μου Ἀδάμ, εἶναι δικά σας. Ἀπ' ὅλα μπορεῖτε νὰ κόβετε κι ἀπ' ὅλα μπορεῖτε νὰ

τρῶτε. Προσέξτε μόνο μὴν τύχη καὶ φάτε καρπὸ ἀπὸ τὸ δέντρο «τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ», γιατί ὅποια μέρα θὰ φάτε ἀπὸ αὐτὸ θὰ κάμετε ἁμαρτία, ποὺ θὰ σᾶς φέρη τὸ θάνατο.

Αὐτὸ τὸ παράξενο δέντρο βρισκόταν στὴ μέση στὸν Παράδεισο.

Ἔτσι ὁ Ἀδὰμ μὲ τὴν Εὕα, τριγυρισμένοι ἀπ' ὅλα τὰ καλά, ποὺ τοὺς χάρισε ὁ Θεός, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι μέσα στὸν Παράδεισο. Κι ἔτσι θὰ περνοῦσαν παντοτινά, ἂν ὁ κακὸς Διάβολος δὲν ἔβλεπε τὴ μεγάλη εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων καὶ δὲν τοὺς ζηλοφθονοῦσε.

3. Ἡ Εὕα καὶ τὸ φίδι

Ὁ πονηρός, ποὺ ζήλευε τὴν εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων, ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ φίδι καὶ πῆγε στὴν Εὕα.

—«Εὕα, τῆς λέει, γιατί δὲν τρῶς ἀπὸ τὸ νόστιμο καρπὸ αὐτοῦ τοῦ δέντρου;»

—«Ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἀπαγόρευσε», ἀποκρίθηκε ἡ Εὕα.

—«Βέβαια σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε, γιατί φοβήθηκε μὴ γίνετε καὶ σεῖς Θεοί. Λοιπὸν, μὴν ἀκοῦτε, ἀλλὰ φάτε ἀπ' αὐτὸν τὸν καρπὸ, νὰ δῆτε τί ὥραϊος ποὺ εἶναι».

Ἡ Εὕα ξεγελάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν πονηρὸ κι ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ.

“Υστερα πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸν κατάφερε νὰ φάη κι ἐκεῖνος.

Ὁ Θεὸς ὅμως εἶδε τὴν παρακοή τους.

—«Ἀδὰμ, Ἀδὰμ!», φωνάζει. «Ἐφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπό;».

—«Κύριε, ἀποκρίθηκε γεμάτος φόβο ὁ Ἀδὰμ, δὲ φταίω ἐγώ. Ἡ Εὐα μὲ γέλασε».

—«Δὲ φταίω οὐτ’ ἐγώ. Τὸ φίδι μὲ γέλασε», εἶπε καὶ ἡ Εὐα.

Τότε ὁ Θεός, πολὺ ὀργισμένος, ἔδωξε καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ τοὺς καταράστηκε: ὁ Ἀδὰμ νὰ τρώῃ τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἰδρώτα του, ἡ Εὐα νὰ γεννᾷ μὲ πόνους τὰ παιδιὰ της καὶ τὸ φίδι νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά στοὺς χῶμα.

4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα βρέθηκαν στὴν ἔρημη γῆ καὶ ἄρχισαν νὰ πλανιοῦνται. Ἡ ἁμαρτία ποὺ εἶχαν κάμει ἦταν μαζί τους.

Τὰ πρῶτα δυὸ παιδιὰ ποὺ γέννησαν, ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἀβελ, πῆραν κι αὐτὰ τὴν ἁμαρτία. Λοιπὸν ὁ Κάϊν σκοτώνει μιὰ μέρα τὸν Ἀβελ.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων

πλήθαιναν καὶ μαζί τους ἦταν πάντα ἡ ἁμαρτία. Δὲν ἔκαναν ἄλλο ἀπὸ κακουργήματα. Ὁ Θεὸς πολλὰς φορὲς τοὺς λυπήθηκε καὶ θέλησε νὰ τοὺς διορθώσει, μὰ πάντοτε αὐτοὶ ἦταν οἱ ἴδιοι.

Τότε ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ ὅλους καὶ ν' ἀφήσῃ μόνον ἓναν, ποὺ ἦταν καλός, γιὰ νὰ ξαναγίνει ἀπ' αὐτὸν καινούρια γενιὰ ἀνθρώπων. Αὐτὸς λεγόταν Νῶε.

5. Ὁ κατακλυσμὸς

Ὁ Θεὸς παράγγειλε στὸν καλὸ Νῶε νὰ ἐτοιμάσῃ ἓνα μεγάλο κιβώτιο σὰν πλοῖο, μιά κιβωτό, καὶ μέσα κεῖ νὰ μπῇ αὐτὸς μ' ὅλη του τὴν οἰκογένεια. Τοῦ εἶπε ἀκόμη νὰ παρα-

λάβη μαζί του κι από ένα ζευγάρι απ' όλα τα ζώα της γης. Ο Νώε με μεγάλη προθυμία και υπακοή άρχισε άμέσως να κατασκευάζει την κιβωτό. Κι ενώ αυτός συμμορφωνόταν με την εντολή του Θεού, οι άλλοι άνθρωποι εξακολουθούσαν να μένουν άμετανόητοι και να κάνουν κακές πράξεις.

Τέλος, ο Νώε μπήκε στην κιβωτό, παίρνοντας μαζί και τροφές για όλα τα πλάσματα, που είχε μέσα. Κι ευθύς ο Θεός άνοιξε τους καταρράχτες του ούρανοῦ κι άρχισε να βρέχει βροχή ραγδαία. Σαράντα μέρες έβρεχε αδιάκοπα. Το νερό σηκώθηκε πάνω στη γη κι έπνιξε ανθρώπους και ζώα και σκέπασε ως και τα ψηλότερα βουνά. Η κιβωτός όμως κολυμποῦσε στην επιφάνεια, φέρνοντας τὸν καλὸ Νώε με τὴν οἰκογένειά του.

Όταν σταμάτησε ὁ κατακλυσμός, ἡ κιβωτός στάθηκε πάνω στὴν κορυφή τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ Ἀραράτ, στὴν Ἀρ-

θήσουν τὸ ἔργο καὶ σταμάτησαν. Καὶ δίκαια τιμωρήθηκαν ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά τους. Σκορπίστηκαν λοιπὸν ὕστερα ὅλοι στὸν κόσμον, μιλώντας τὶς διάφορες αὐτὲς γλῶσσες καὶ ἔκαμαν χωριστὰ ἔθνη. Ὁ πύργος ἐκεῖνος λέγεται πύργος Βαβέλ. Βαβέλ σημαίνει «σύγχυση γλωσσῶν».

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραάμ

Ἕνα μέρος ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε ἐγκαταστάθηκε σ' ἓναν τόπο τῆς Ἀσίας, τὴ Μεσοποταμία. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ζοῦσε κι ἓνας ποὺ λεγόταν Ἀβραάμ. Ἐνῶ γύρω του ὅλοι ζοῦσαν βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία, κάνοντας ἄδικες πράξεις, ὁ Ἀβραάμ εἶχε στὴν καρδιά του τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν εὐσέβεια. Λάτρευε τὸ Θεὸ κι ἄκουγε πάντα τὸ θέλημά του.

Ὁ Θεός, ἐπειδὴ θέλησε νὰ δείξη τὴν ἀγάπη του στὸν καλὸ Ἀβραάμ, τοῦ λέει μιὰ μέρα:

—« Ἀβραάμ, πάρε τὴ γυναῖκα σου τὴ Σάρρα καὶ τὸν ἀνεψιό σου τὸ Λῶτ καὶ φύγε ἀπ' αὐτὴ τὴ χώρα. Θὰ πᾶς στὴ Χαναάν καὶ στὸν τόπο αὐτὸ νὰ κατοικήσης. Τὸν τόπο αὐτὸ θὰ σοῦ τὸν χαρίσω καὶ θὰ εὐλογήσω τὴ γενιά σου, ποὺ θὰ γίνῃ ἓνας μέγας λαὸς μὲ τ' ὄνομα Ἰσραήλ. Ἀπ' αὐτὸν τὸ λαὸ θὰ γεννηθῇ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου καὶ τότε θὰ συχωρεθῇ ἡ μεγάλη ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων, ποὺ βαραίνει τοὺς ἀνθρώπους».

Ὁ Ἀβραάμ, καθὼς πάντοτε, καὶ τώρα συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Πῆρε λοιπὸν τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν ἀνεψιό του κι ἔφυγε γιὰ τὴ Χαναάν.

2. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ γυναίκα του Σάρρα ζοῦσαν εἰρηνικὰ καὶ δίκαια μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Γέρασαν ὅμως καὶ δὲν εἶχαν παιδί, κι αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ θλίβωνται. Ἀλλὰ ὁ Θεός, ποὺ εἶδε τὴ λύπη τους κι ἄκουσε τὶς προσευχὲς τους, τοὺς ἔδωσε ἓνα γιό, τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Θεός, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ, νὰ δῇ ἂν ἦταν πάντα πρόθυμος

στὶς ἐντολές του. Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν τὴ διαταγὴ ν' ἀνεβῇ στὸ βουνὸ μὲ τὸ γιό του κι ἐκεῖ νὰ προσφέρῃ τὸν Ἰσαὰκ γιὰ θυσία. Ὁ Ἀβραὰμ εἶπε:

«Ὁ Θεὸς μου ἔδωσε τὸ παιδί μου, ἡ ζωὴ του ἀνήκει σ' Αὐτόν».

Πῆρε λοιπὸν τὸν μικρὸν Ἰσαὰκ καὶ πῆγε στὸ θυσιαστήριον. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ σήκωσε τὸ μαχαίρι, ἄγγελος Κυρίου τὸν κράτησε καὶ τοῦ λέει:

—« Ἀβραάμ, Ἀβραάμ! Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν πίστη σου. Μὴ θυσιάσῃς τὸ παιδί σου, ἀλλὰ σφάξε αὐτὸ τὸ κριάρι, ποὺ εἶναι δεμένο στὸ θωμό».

Κι ἀλήθεια βλέπει ὁ Ἀβραὰμ ἓνα κριάρι ἐκεῖ ἑτοιμὸ γιὰ θυσία. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἀβραὰμ ἔδειξε τὴν ἀσάλευτη πίστη στὸ Θεὸ καὶ στάθηκε παράδειγμα γιὰ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς.

3. Ἡ Ρεβέκκα

Ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἦρθε σὲ ἡλικία νὰ παντρευτῇ, ὁ πατέρας του, ὁ Ἀβραὰμ, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πάρῃ γυναίκα ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴ Μεσοποταμία. Φωνάζει λοιπὸν τὸν πιστό του ὑπηρέτη, τὸν Ἐλιέζερ, καὶ τοῦ λέει:

—« Ἐλιέζερ, πῆγαινε στὴ Μεσοποταμία νὰ βρῇς γυναίκα γιὰ τὸν Ἰσαὰκ. Πάρε μαζί σου δῶρα, πάρε καὶ δέκα καμήλες νὰ χαρίσῃς στὴν οἰκογένεια τῆς πιὸ καλῆς κό-

ρης, πού θα βρῆς γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου Ἰσαάκ».

Ὁ Ἐλίζερ ἔκαμε κατὰ τὴν προσταγὴ τοῦ κυρίου του. Ἐφυγε λοιπὸν κι ἔφτασε κάποτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδερφὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ἐκεῖ ἦταν ἓνα πηγάδι, ὅπου ἔρχονταν οἱ κάτοικοι τῆς πόλης αὐτῆς κι ἔπαιρναν νερό. Στάθηκε λοιπὸν ὁ Ἐλίζερ ἐκεῖ. Σὲ λίγο ἔρχεται μιὰ ὁμορφη κόρη, γιὰ νὰ πάρη νερό.

—«Κόρη μου, τῆς λέει ὁ Ἐλίζερ, δώσε μου νερὸ νὰ πιῶ καὶ νὰ ποτίσω καὶ τὰ ζῶα μου».

Ἡ κόρη μὲ μεγάλη προθυμία καὶ μὲ ντροπαλοσύνη τοῦ ἔδωσε. Τότε ὁ Ἐλίζερ τὴ ρώτησε τίνος εἶναι καὶ πῶς λέγεται. Κι ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἴδια γιὰ τὴν οἰκογένειά της καὶ πῶς τ' ὄνομά της ἦταν Ρεβέκκα. Τῆς ἔδωσε λοιπὸν δῶρα πολλὰ κι αὐτὴ γύρισε στὸ σπίτι της, ὅπου διηγήθηκε τὰ γεγονότα. Ὁ ἀδερφός της τότε, ὁ Λάβαν, βῆκε εὐθύς κι ἔτρεξε στὸ πηγάδι, ὅπου βρῆκε τὸν Ἐλίζερ. Αὐτὸς διηγήθηκε στὸ Λάβαν τὴν αἰτία τοῦ ταξιδιοῦ του καὶ πῶς ἔβρισκε τὴ Ρεβέκκα τὴν πιὸ κατάλληλη γιὰ νύφη τοῦ Ἀβραάμ. Αὐτὸ εὐχαρίστησε πολὺ καὶ τὸν ἀδερφὸ καὶ τὸν πατέρα της, ὅταν τ' ἄκουσαν, καὶ πρόθυμα τὸ δέχτηκαν. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἐλίζερ πῆρε τὴ Ρεβέκκα καὶ τὴν ἔφερε στὴ Χαναάν. Ἐγινε ἔπειτα ὁ γάμος μὲ μεγάλες χαρὲς καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

4. Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ

Ὁ Ἀβραὰμ πέθανε σὲ ἡλικία 175 χρονῶν, ἀφοῦ εὐλόγησε τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὴ Ρεβέκκα.

Ἡ Ρεβέκκα γέννησε μιὰ μέρα δυὸ παιδιὰ δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Πρῶτος ὅμως γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ καὶ γι' αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὴν ἑβραϊκὴ συνήθεια ἔπρεπε αὐτὸς νὰ παίρνη τὴν πρώτη εὐλογία τοῦ πατέρα του καὶ αὐτὸς νὰ τὸν κληρονομήσῃ.

Σὰ μεγάλωσαν τὰ δυὸ παιδιὰ, ὁ Ἡσαῦ ἔγινε κυνηγός, ἐνῶ ὁ Ἰακώβ ἔμενε πάντα στὸ σπίτι. Ἔτσι τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ πατέρας του, γιατί ταχτικὰ τοῦ ἔφερνε καλὸ κυνήγι, ἐνῶ τὸν Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ἡ μητέρα του, ἐπειδὴ ἔμενε πάντα κοντά της καὶ τὴ βοηθοῦσε.

Κάποτε, ποὺ ὁ Ἡσαῦ γύρισε κουρασμένος καὶ πεινασμένος ἀπὸ τὸ κυνήγι, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδερφό του, τὸν Ἰακώβ, νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα πιάτο ἀπὸ τὴ φακὴ, ποὺ εἶχε μαγειρέψει. Ὁ Ἰακώβ ὅμως δὲ θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ, ἂν δὲ δεχόταν ὁ Ἡσαῦ νὰ χάσῃ τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας τοῦ πατέρα του. Τόση ἦταν ἡ λαιμαργία τοῦ Ἡσαῦ, ὥστε δέχτηκε αὐτὴ τὴ συμφωνία καὶ γιὰ ἓνα πιάτο φακὴ πούλησε ἓνα τόσο σπουδαῖο δικαίωμα ποὺ εἶχε.

5. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Ἰσαὰκ γέρασε καὶ τὰ μάτια του ἀδυνάτισαν. Μία μέρα φωνάζει τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ λέει:

—«Παῖδί μου, ἐγὼ γέρασα πιά καὶ δὲν ξέρω πότε θά 'ρθῇ ἡ ὥρα νὰ πεθάνω. Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα καλὸ κυνήγι, μαγεῖρέψέ μου το, καθὼς μοῦ ἀρέσει, καὶ φέρτο μου, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσω πρὶν πεθάνω».

Ὁ Ἡσαῦ ἄκουσε πρόθυμα κι ἔτρεξε στὸ κυνήγι.

Ἡ Ρεβέκκα ὅμως ἄκουσε τὴν παραγγελία. Φωνάζει λοιπὸν εὐθὺς τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ λέει:

—«Πήγαινε, παιδί μου, στὸ κοπάδι καὶ φέρε μου δυὸ κατσικάκια νὰ μαγειρέψω, ποὺ ἀρέσουν στὸν πατέρα σου. Νὰ τοῦ τὰ προσφέρῃς, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσῃ πρὶν πεθάνῃ».

Ὁ Ἰακώβ πῆγε κι ἔφερε τὰ κατσικάκια καὶ ἡ μητέρα του τὰ μαγεῖρεψε. Ἐπειτα φόρεσε στὸν Ἰακώβ τὰ ρούχα

τοῦ Ἡσαῦ. Μὰ ὁ Ἰακώβ ἦταν σπανός, ἐνῶ ὁ Ἡσαῦ ἦταν πολὺ τριχωτός. Τί κάνει λοιπόν; Τοῦ σκεπάζει τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια μὲ τὸ δέρμα τῶν κατσικιῶν.

Ἔτσι ντυμένος ὁ Ἰακώβ πῆρε τὸ φαγητὸ καὶ πῆγε στὸν πατέρα του:

—«Πατέρα!» τοῦ λέει.

—«Ποιὸς εἶσαι, παιδί μου;» ρώτησε ὁ Ἰσαάκ.

—«Ἐγὼ ὁ Ἡσαῦ εἶμαι. Σοῦ ἔφερα τὸ φαγητό, ποὺ σ' ἀρέσει. Νὰ φᾶς καὶ νὰ μ' εὐλογήσης».

Ὁ Ἰσαάκ ὑποψιάστηκε, γιατί ἡ φωνὴ ποὺ ἄκουγε δὲν τοῦ φαινόταν σὰν τοῦ Ἡσαῦ.

—«Γιὰ ἔλα κοντά, παιδί μου», λέει στὸν Ἰακώβ. Καὶ ἀφοῦ τοῦ ψαχούλεψε τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια, εἶπε:

—«Ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ Ἰακώβ, ὅμως τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ».

Ἐν τούτοις ἔφαγε ἀπὸ τὰ φαγητὰ κι εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

Μόλις ὁ Ἰακώβ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του, γύρισε ὁ Ἡσαῦ φορτωμένος μὲ κυνήγι. Μαγεύειρε τὰ φαγητὰ, ποὺ ἄρεσαν στὸν πατέρα του, καὶ τὰ φερε σ' αὐτόν, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία του. Ὁ Ἰσαάκ πολὺ παραξενεμένος τοῦ εἶπε πῶς ὁ ἀδερφός του, ὁ Ἰακώβ, τοῦ εἶχε φέρει κι ἐκεῖνος φαγητὰ καὶ τὸν εὐλόγησε. Ὁ Ἡσαῦ λυπήθηκε πολὺ καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸν πατέρα του νὰ εὐλογήσῃ κι αὐτόν. Τότε ὁ Ἰσαάκ ἀναγκάστηκε νὰ εὐχηθῇ καὶ τὸν Ἡσαῦ.

6. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στὴ Μεσοποταμία

Ὁ Ἡσαῦ ἦταν πάρα πολὺ θυμωμένος μὲ τὸν Ἰακώβ καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Γι' αὐτὸ ἡ Ρεβέκκα συμβούλεψε τὸν Ἰακώβ νὰ φύγῃ στὴ Μεσοποταμία, κοντὰ στὸν

ἀδερφό της τὸν Λάβαν καὶ νὰ μένη ἐκεῖ, ὥσπου νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ ἀδερφοῦ του. Ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε μὲ μεγάλη του λύπη, νὰ φύγῃ καὶ νὰ παρατήσῃ τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του.

Περπατώντας ὁ Ἰακώβ νυχτώθηκε στὴν ἐρημιά. Πῆρε τότε γιὰ προσκέφαλο ἓνα λιθάρι καὶ πλάγιασε νὰ κοιμηθῇ. Βλέπει ἓνα παράξενο ὄνειρο: Μιὰ «κλίμαξ» ἀρχίζει ἀπὸ τὴ γῆ κι ἔφτανε ὡς τὸν οὐρανό. Σ' αὐτὴν τὴ σκάλα ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν. Στὴν

ἄκρῃ τῆς σκάλας φάνηκε ὁ Θεὸς καὶ εἶπε στὸν Ἰακώβ:

—«Μὴ φοβᾶσαι, γιατί ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν προγόνων σου, ποὺ θὰ δώσω στοὺς ἀπογόνους σου τὴ γῆ ὅπου κοιμᾶσαι καὶ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γυρίσης καλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος».

Τ' ὄνειρο αὐτὸ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Ἰακώβ. Ξύπνησε ταραγμένος καὶ συλλογίστηκε πῶς ὁ Θεὸς κατοικεῖ στὸ μέρος αὐτό.

—«Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἱερός», εἶπε. Ἐκαμε λοιπὸν τὴν προσευχή του κι ἔβαλε σημάδι τὸ λιθάρι ποὺ εἶχε γιὰ προσκέφαλο, γιὰ νὰ χτίσῃ ἐκεῖ ναὸ στὸ Θεό, ὅταν θὰ γύριζε.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Ἰακώβ στὴ Μεσοποταμία, ἔμεινε στοῦ θείου του Λάβαν, ποὺ εἶχε δυὸ κόρες, τὴ Λεῖα καὶ τὴ Ραχὴλ. Ὁ Ἰακώβ ὑπηρέτησε σὰ βοσκὸς στοῦ Λάβαν δέκα τέσσερα χρόνια καὶ τὸν καιρὸ αὐτὸ παντρεύτηκε τὴν Λεῖα.

κόρες τοῦ Λάβαν κι ἔκαμε ἀπ' αὐτὲς δώδεκα παιδιά, ποὺ λέγονταν: Ρουβήν, Συμεών, Λευῖ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

7. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του

Ὅταν πέθανε ὁ πεθερός του ὁ Λάβαν, ὁ Ἰακώβ κληρονόμησε ὅλα τὰ κοπάδια ἐκείνου καὶ τότε ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του καὶ νὰ φιλιωθῇ μὲ τὸν ἀδερφό του τὸν Ἡσαῦ, ποὺ τοῦ εἶχε πιά περάσει ὁ θυμός. Ὁ Ἡσαῦ, ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ ἀδερφός του, βγῆκε νὰ τὸν ὑποδεχτῇ καὶ νὰ φιλιωθῇ μαζί του. Ὁ Ἰακώβ ἐγκαταστάθηκε μὲ τοὺς γιούς του καὶ τὰ ὑπάρχοντά του στὸν τόπο τοῦ πατέρα του καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένος.

8. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδερφούς του

Ἀπὸ τοὺς δώδεκα γιούς του ὁ Ἰακώβ ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰωσήφ, γιατί εἶχε γεννηθῇ στὰ γεράματα του. Τοῦ εἶχε λοιπὸν φτιάξει μιὰ ὠραία στολὴ κι ἓνα λαμπρὸ πανωφόρι. Γιὰ τὴν προτίμηση ὅμως αὐτὴ τὸν μίσησαν τὸν Ἰωσήφ τ' ἀδέρφια του. Καὶ τὸ μίσος αὐτὸ μεγάλωσε πρὸς πολὺ, ὅταν ὁ Ἰωσήφ τοὺς διηγήθηκε τὰ δυὸ αὐτὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε δῇ:

Τὸ πρῶτο, πὼς ἔδεναν δεμάτια στὸν κάμπο. Τὸ δικό του δεμάτι στεκόταν ὀλόρθο ἐνῶ τὰ δεμάτια τῶν ἀδερφῶν του ἔπεφταν καὶ τὸ προσκυνοῦσαν.

Τὸ δεύτερο, πὼς ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη κι ἔντεκα ἀστέρια τὸν προσκυνοῦσαν.

Μιὰ μέρα ἔστειλε ὁ Ἰακώβ τὸν Ἰωσήφ στ' ἀδέρφια του, ἐκεῖ ποὺ ἔβοσκαν τὰ πρόβατα, γιὰ νὰ δῇ τί γίνονταν.

Ἐκεῖνοι, καθὼς εἶδαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ μακριά, εἶπαν με-
ταξύ τους:

—«Νά! ἔρχεται κεῖνος, ὁ ὄνειροχτυπημένος. Ἄς τὸν
σκοτώσωμε λοιπὸν κι ἄς τὸν ρίξωμε σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς
τοὺς λάκκους κι ἄς ποῦμε στὸν πατέρα μας πὼς τὸν ἔφαγε
κάποιο θηρίο. Ἔτσι καὶ τὰ ὄνειρά του θὰ βγοῦν ἀνάποδα».

Στὴν ἀπόφαση ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν σύμφωνος ὁ Ρου-
βὴν, ποὺ συμβούλευε τοὺς ἀδερφοὺς τοῦ νὰ μὴ βάψουν τὰ
χέρια τους στὸ ἀδερφικὸ αἷμα, ἀλλὰ νὰ ρίξουν τὸν Ἰωσήφ σ'
ἓνα λάκκο. Σκόπευε αὐτὸς ὕστερα νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ κεῖ
καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Τ' ἀδέρφια του πείστηκαν, γιατί κι ἔτσι
πίστευαν πὼς σίγουρα ὁ Ἰωσήφ θὰ πέθαινε μὲς στὸ λάκκο
ἀπὸ τὴν πείνα.

Σὰν πλησίασε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ, τοῦ ἔβγαλαν τὸ ὥραϊο
τοῦ ἐπανωφόρι καὶ τὸν ἔριξαν σ' ἓνα λάκκο ἄδειο. Ὑστερα
κάθισαν νὰ φᾶνε. Καθὼς ἔτρωγαν, νὰ μιὰ συνοδεῖα ἀπὸ

ἐμπόρους Ἰσραηλίτες, ποὺ πήγαιναν στὴν Αἴγυπτο. Τότε ὁ Ἰούδας εἶπε στ' ἀδέρφια του:

—«Τί θὰ ὠφεληθοῦμε, ἂν σκοτώσωμε τὸν ἀδερφό μας καὶ κρύψωμε τὸ θάνατό του; Καλύτερα εἶναι νὰ τὸν πουλήσωμε στοὺς ἐμπόρους».

Τ' ἀδέρφια ἔμειναν σύμφωνα, ἔβγαλαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους. Ἐπειτα ἔβαψαν τὸ πανωφόρι του μὲ αἷμα ἀπὸ ἓνα κατσίκι ποὺ ἔσφαξαν, τὸ ἔστειλαν τοῦ πατέρα τους, καὶ τοῦ ἔλεγαν:

—«Βρήκαμε αὐτὸ τὸ πράγμα. Δὲς μὴν εἶναι τὸ πανωφόρι τοῦ Ἰωσήφ».

Ὁ πατέρας τὸ γνώρισε καὶ εἶπε:

—«Τὸ πανωφόρι τοῦ παιδιοῦ μου εἶναι. Τὸν ἔφαγε κάποιο θερίο». Ὑστερα ἔσκισε τὰ ροῦχα του καὶ θρηνοῦσε τὸν ἀγαπημένο του γιὸ πολλὰς μέρες λέγοντας:

—«Μὲ πένθος θὰ κατέβω στὸν τάφο νὰ βρῶ τὸ παιδί μου».

Οἱ ἔμποροι, ὅταν ἦρθαν στὴν Αἴγυπτο, πούλησαν τὸν Ἰωσήφ στὸν Πετεφρῇ, ποὺ ἦταν ἀρχιμάγειρας τοῦ Φαραώ, τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἰγύπτου.

9. Ὁ Ἰωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῇ

Ὁ ἀρχιμάγειρας τοῦ Φαραώ, ὁ Πετεφρῆς, εἶδε πόσο ἦταν καλὸς καὶ τίμιος ὁ Ἰωσήφ καὶ τὸν ἔβαλε οἰκονόμο στὸ σπίτι του. Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ Πετεφρῇ τὸν μίσησε τὸν Ἰωσήφ τόσο, ποὺ τὸν συκοφάντησε στὸν ἄντρα της. Τότε ὁ Πετεφρῆς θύμωσε καὶ διάταξε νὰ ρίξουν τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακή.

Ὅμως ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰωσήφ φάνηκε καὶ μέσα στὴ φυλακὴ ἀκόμη. Ὅλοι μέσα ἐκεῖ τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν ἐξετίμησαν γιὰ τὴν καλοσύνη καὶ τὴν τιμιότητά του. Ὁ ἐπιστά-

της μάλιστα τῆς φυλακῆς τὸν διόρισε νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς ἄλλους συγκαταδίκους.

“Ἐτσι ὁ Ἰωσήφ δὲν ἀπελπίστηκε.” Ἦξερε πὼς μιὰ μέρα θὰ φαινόταν ἡ ἀθωότητά του καὶ θὰ ἐλευθερωνόταν.

10. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ

“Ὅταν ὁ Ἰωσήφ βρισκόταν στὴ φυλακὴ, δυὸ ἐπίσημοι ἄνθρωποι, ὁ ἀρχικεραστὴς καὶ ὁ ἀρχιφούρναρης τοῦ Φαραώ, ἔπεσαν στὴ δυσμένειά του καὶ τοὺς ἔριξαν στὴν ἴδια φυλακὴ. Ἐνὰ πρωὶ ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶδε ταραγμένους καὶ τοὺς ρώτησε τί ἔχουν. Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν πὼς τὴν περασμένη νύχτα εἶχαν δῇ δυὸ ὄνειρα καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε:

—«Διηγηθῆτε τὰ ὄνειρά σας σὲ μένα καὶ θὰ προσπαθήσω, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω».

Ὁ ἀρχικεραστὴς ἄρχισε νὰ διηγῆται τὸ δικό του ὄνειρο.

—«Εἶδα ἓνα κλῆμα, ποὺ εἶχε τρεῖς κλάδους γεμάτους σταφύλια. Ἐγὼ κρατοῦσα τὸ ποτήρι τοῦ Φαραώ. Ὅταν τὰ σταφύλια ὠρίμασαν, πῆρα καὶ τὰ ἔστιψα μέσα στὸ ποτήρι κι ἔδωσα στὸ βασιλιά νὰ πιῇ».

Ὁ Ἰωσήφ τότε τοῦ εἶπε:

—«Τὰ τρία κλαδιά σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Ἀμα περάσουν αὐτές, ὁ Φαραώ θὰ σὲ ξαναφέρῃ στὴ θέσῃ ποὺ εἶχες. Σὲ παρακαλῶ, νὰ θυ-

μηθῆς καὶ μένα καὶ νὰ πῆς στὸ Φαραώ, πὼς ἄδικα μ' ἔχουν ἐδῶ· εἶμαι ἀθῶος».

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ ἀρχιφούρναρη. Αὐτὸς εἶπε:

—«Ἐγὼ ἔβλεπα, πὼς βαστοῦσα πάνω στὸ κεφάλι μου τρία πανέρια. Τὸ πάνω ἦταν γεμάτο ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ ζυμαρικά τῆς τέχνης μου, ποὺ εἶναι τόσο ἀγαπητὰ στὸ Φαραώ. Ὅμως ἔρχονταν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἔρωγαν».

Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε:

—«Τ' ὄνειρό σου εἶναι κακό. Τὰ τρία πανέρια σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Σὰν περάσουν αὐτὲς οἱ τρεῖς ἡμέρες, ὁ Φαραώ θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τὰ πουλιὰ θὰ φᾶνε τὶς σάρκες σου».

Ὅπως ἐξήγησε τὰ ὄνειρα ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι ἔγινε. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραώ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. Τότε διάταξε νὰ ξανάρθῃ στὴ θέση του ὁ ἀρχικεραστής καὶ νὰ κρεμάσουν τὸν ἀρχιφούρναρη.

Ὅμως ὁ ἀρχικεραστής ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ τοῦ οὔτε θυμήθηκε κὰν τὸν Ἰωσήφ.

11. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ

Δύο χρόνια ὕστερα ἀπ' αὐτά, εἶδε ὁ Φαραώ στὸν ὕπνο του ἓνα ὄνειρο. Πὼς τάχα ἦταν στὶς ὀχθες τοῦ ποταμοῦ Νείλου, καὶ εἶδε ν' ἀνεβαίνουν ἀπ' αὐτὸν ἑπτὰ ὠραῖες καὶ παχιὲς ἀγελάδες, ποὺ ἔβοσκαν ἐκεῖ κοντά. Ἀμέσως ὕστερα εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Νείλου ἄλλες ἑπτὰ ἀγελάδες ἄσχημες κι ἀδύνατες. Αὐτὲς ἔπεσαν πάνω στὶς πρῶτες καὶ τὶς ἔφαγαν. Μόλις εἶδε τὸ ὄνειρο αὐτὸ ὁ βασιλιάς, ξύπνησε. Ὅμως σὲ λίγο τὸν ξαναπῆρε ὁ ὕπνος καὶ βλέπει ἄλλο ὄνειρο. Τάχα ἀπὸ μιὰ ρίζα βλάστησαν ἑπτὰ

στάχια ὠραῖα καὶ θρεμμένα. Σὲ λίγο κοντὰ σ' αὐτὰ φύτευ-
σαν ἄλλα ἑπτὰ στάχια λεπτὰ κι ἀδύνατα. Αὐτὰ γύρισαν καὶ
κατάπιαν τὰ πρῶτα. Μεγάλῃ ἐντύπωση ἔκαμαν στὸ βασιλιά
αὐτὰ τὰ ὄνειρα. Κάλεσε λοιπὸν τοὺς σοφοὺς του νὰ τοῦ τὰ
ἐξηγήσουν, ὅμως αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὴ σημα-
σία τους.

12. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται

Τότε ὁ ἀρχικεραστὴς θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ, ποὺ εἶχε
ἐξηγήσει τόσο σωστὰ τὸ ὄνειρο τὸ δικό του καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
ἀρχιφούρναρη. Τὸ εἶπε λοιπὸν στὸ Φαραῶ κι ἐκεῖνος εὐθύς
διάταξε νὰ βγάλουν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ νὰ τὸν
φέρουν στὸ παλάτι.

Ὁ Ἰωσήφ στάθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά, ἄκουσε τὰ
ὄνειρα καὶ εἶπε:

—«Μιά εἶναι ἡ σημασία καὶ στὰ δυὸ ὄνειρά σου, βασιλιά. Οἱ ἑπτὰ παχιᾶς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ παχιά στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια εὐφορία στὴ γῆ. Οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ μαραμμένα στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια δυστυχίας εὐθύς μετὰ τὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας.

»Κι αὐτὰ θὰ γίνουν πολὺ γρήγορα, γιατί καὶ τὰ δυὸ ὄνειρα τὰ εἶδες τὸ ἓνα κοντὰ στοῦ ἄλλο. Κι ἔχω τὴ γνώμη, βασιλιά, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ὁ λαός, ὅταν θὰ ῥθῃ ἡ δυστυχία, νὰ διορίσετε ἓναν ἄνθρωπο προκομμένο, ποὺ νὰ ἀποθηκέψῃ καὶ νὰ φυλάξῃ πολὺ σιτάρι, ὅσο θὰ κρατᾷ ἡ εὐφορία».

Ὁ Φαραὼ τόσο ἐξετίμησε τὰ χαρίσματα τοῦ Ἰωσήφ, ὥστε ὄχι μόνον τὸν ἀπελευθέρωσε, ἀλλὰ αὐτὸν βρῆκε καὶ γιὰ κατάλληλο οἰκονόμο νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀποθήκευση τοῦ σιταριοῦ. Τὸν διόρισε ἀρχιφροντιστὴ στοῦ βασιλείου του καὶ τοῦ ἔκαμε πολλὰς τιμές.

Πραγματικὰ ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε μεγάλη ἱκανότητα στὴν ὑπηρεσία του. Τὰ ἑπτὰ χρόνια ποὺ κράτησε ἡ εὐφορία συγκέντρωσε σὲ κανοῦριες ἀποθήκες ἄφθονο σιτάρι.

13. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο

Ὅταν ἦρθαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχε σιτάρι ἀρκετὸ καὶ κανεῖς ἀπὸ τοὺς κατοίκους δὲ στενοχωρῆθηκε γιὰ ψωμί. Σ' ἄλλα μέρη ὅμως ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ὑποφέρῃ. Ἐρχονταν λοιπὸν στὴν Αἴγυπτο κι ἀγόραζαν ἀκριβὰ τὸ σιτάρι τους.

Ἡ ἴδια πείνα ἦταν καὶ στὴ Χαναάν, ὅπου ζοῦσε ὁ Ἰακώβ μὲ τοὺς ἑντεκα γιούς του. Στέλνει λοιπὸν κι αὐτὸς ὅλα τὰ παιδιά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μικρὸ τὸ Βενιαμίν, γιὰ ν'

ἀγοράσουν σιτάρι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦρθαν καὶ παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ χωρὶς νὰ τὸν ξέρουν. Αὐτὸς ὅμως ἀμέσως τοὺς γνώρισε καὶ μὲ αὐστηρὸ τρόπο τοὺς ρωτᾷει:

—« Ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε σεῖς;»

—« Ἀπὸ τὴ Χαναάν, γιὰ σιτάρι», ἀποκρίθηκαν αὐτοὶ φοβισμένοι.

—« Εἶστε κατάσκοποι ἐσεῖς!» τοὺς λέει ὁ Ἰωσήφ. « Ἦρθατε νὰ δῆτε τὰ μυστικὰ ὀχυρώματα!»

—« Ὁχι, ὄχι, κύριε. Εἴμαστε καλοὶ. Ἐμεῖς εἴμαστε τὰ δώδεκα παιδιὰ ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἰακώβ. Τὸ μικρότερο, ὁ Βενιαμίν, ἔχει μείνει ἐκεῖ. Ἐνα ἄλλο, ὁ Ἰωσήφ, ἔχει χαθῆ. »

—« Εἶστε κατάσκοποι!» τοὺς λέει πάλι ὁ Ἰωσήφ, « καὶ θὰ μπῆτε στὴ φυλακὴ, ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν, ποῦ θὰ πάη στὴν πατρίδα σας νὰ φέρῃ τὸν μικρότερο ἀδερφό σας».

Ἔτσι κι ἔγινε. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔρχεται ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ μ' ἓνα διερμηνέα, ποῦ ἤξερε ἐβραϊκά, καὶ εἶπε στοὺς ἀδερφούς του πὼς μποροῦν νὰ φύγουν καὶ νὰ φέρουν σιτάρι στὴν πατρίδα τους, νὰ μείνῃ ὅμως ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς φυλακισμένος, ὥσπου νὰ φέρουν οἱ ἄλλοι τὸν Βενιαμίν, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὅσα εἶπαν εἶναι ἀλήθεια.

Τότε τ' ἀδέρφια ἔλεγαν μεταξύ τους ἐβραϊκά, νομίζοντας πὼς ὁ Ἰωσήφ δὲν τοὺς καταλάβαινε:

—« Ἐμεῖς πληρώνομε τώρα τὸ κακό, ποῦ κάμαμε στὸν Ἰωσήφ. Εἶδαμε τὴν ἀγωνία του, ἀκούσαμε τοὺς θρήνους του καὶ δὲν τὸν λυπηθήκαμε. Γι' αὐτὸ τώρα ὑποφέρομε».

Μάλιστα περισσότερο μάλωνε τοὺς ἄλλους ὁ Ρουβὴν.

Ὁ Ἰωσήφ, καθὼς ἄκουσε αὐτά, συγκινήθηκε πολὺ,

γιατί είδε πώς τ' αδέρφια του είχαν νιώσει την κακή πράξη, που ἔκαμαν καὶ είχαν ἀρχίσει νά μετανοοῦν.

Βῆκε λοιπὸν κι ἔκλαψε κρυφά.

ῴστερα διάταξε νά μείνη στή φυλακή μόνον ὁ Συμεὼν καὶ στοὺς ἄλλους νά δώσουν τήν ἄδεια νά γυρίσουν στήν πατρίδα τους μὲ τὰ σακιά γεμάτα σιτάρι.

Καὶ μέσα στὰ σακιά εἶπε νάβάλουν τὰ χρήματα, ποὺ εἶχαν δώσει, γιὰ ν' ἀγοράσουν τὸ σιτάρι, καὶ νὰ τοὺς δώσουν καὶ τροφὲς γιὰ τὸ ταξίδι.

Στὸ δρόμο τ' αδέρφια ἀπόρεσαν πολὺ, ὅταν ἀνοίγοντας τὰ σακιά, βρῆκαν μέσα καὶ τὰ χρήματα.

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἄκουσε ὅλα αὐτὰ καὶ πὼς ὁ ἄρχοντας στήν Αἴγυπτο ἀπαιτοῦσε νά στείλῃ τὸ μικρό του γιό, τάρ᾽ χτηκε πολὺ.

— «Ὁ Ἰωσήφ δὲ ζῇ πιά, ὁ Συμεὼν στή φυλακή. Τώρα μοῦ ζητοῦν νά χάσω καὶ τὸ μικρό μου Βενιαμίν; Ὁχι, αὐτὸ δὲ γίνεται».

Ὁ Ρουβὴν προσπάθησε νά πείσῃ τὸν πατέρα του πὼς

αὐτὸς θὰ προστάτευε τὸ Βενιαμὶν κι ἐξάπαντος θὰ τὸν ἔφερνε πίσω. "Ὁμως ὁ 'Ιακώβ ἔμεινε ἀμετάπειστος.

Ἦρθε ἡ μέρα ποὺ τὸ ψωμὶ σώθηκε πάλι στὸ σπίτι τοῦ 'Ιακώβ. Τότε ἔστειλε ξανὰ τὰ παιδιὰ του στὴν Αἴγυπτο, γιὰ ν' ἀγοράσουν ἄλλο σιτάρι. 'Εκεῖνοι ὅμως δὲν ἔφευγαν χωρὶς τὸ Βενιαμὶν κι ἔτσι ὁ 'Ιακώβ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν στείλῃ κι αὐτόν, ἀφοῦ ἐγγυήθηκε ὁ 'Ιούδας πὼς θὰ τὸν ἔφερναν ὅπωςδῆποτε πίσω.

14. 'Ο 'Ιωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδερφοὺς του

"Ὅταν τὰ παιδιὰ τοῦ 'Ιακώβ ἦρθαν στὴν Αἴγυπτο, ἔδωσαν στὸν ἐπιστάτη, ποὺ εἶχε ὁ 'Ιωσήφ, τὰ χρήματα ποὺ εἶχαν βρῆ στα σακιά τους. "Υστερὰ παρουσιάστηκαν στὸν 'Ιωσήφ κι αὐτὸς τοὺς δέχτηκε τώρα μαλακότερα καὶ τοὺς ρώτησε γιὰ τὸν πατέρα τους. Καθὼς εἶδε τὸ Βενιαμὶν, συγκινήθηκε καὶ βγῆκε νὰ κρῦψῃ τὰ δάκρυά του.

"Ἐπειτα τοὺς ἔκαμε τραπέζι καὶ τοὺς ἔβαλε μὲ τὴ σειρὰ σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία τους, ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ παραξενευτοῦν. Διάταξε νὰβάλουν μπροστὰ στὸ Βενιαμὶν τὸ ὑραιότερο φαγητό.

"Ἐπειτα πρόσταξε τὸν ἐπιστάτη του νὰ γεμίσῃ τὰ σακιά τους καὶ νὰ βάλῃ πάλι μέσα τὰ χρήματα τοῦ καθενὸς καὶ τοῦ Βενιαμὶν τὸ σακὶ νὰ βάλῃ τὸ ἀσημένιο ποτήρι του.

Τὸ πρῶτ' ἀδέρφια ξεκίνησαν. Μόλις ὅμως βγῆκαν ἐξω ἀπὸ τὴν πόλῃ, ὁ 'Ιωσήφ ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοὺς πιάσουν, γιὰτὶ εἶχαν κλέψῃ τὸ ἀσημένιο του ποτήρι. Τ' ἀδέρφια, ἐπειδὴ ἤξεραν πὼς δὲν εἶχαν κάμει τέτοιο πράγμα, εἶπαν:

—«'Εκεῖνος ποὺ θὰ βρεθῇ στὸ σακὶ του τὸ ποτήρι νὰ θανατωθῇ κι ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι νὰ γίνωμε σκλάβοι».

Ψάχνουν λοιπὸν τὰ σακιά καὶ νὰ τὸ ποτήρι, τοῦ Βενιαμὶν τὸ σακί!

Τ' ἀδέρφια ἀπορώντας σκίζουν τὰ ροῦχα τους καὶ γυρίζουν στὴν πόλη, ὅπου ὁδηγοῦνται στὸν Ἰωσήφ.

—«Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάματε;» τοὺς ρωτᾷ ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰούδας εὐθύς προχώρησε καὶ εἶπε:

—«Νά, ἐμεῖς δοῦλοι σου ὅλοι».

—«Ὅχι», ἀποκρίθηκε ὁ Ἰωσήφ. «Μόνον αὐτὸς ποὺ πῆρε τὸ ποτήρι θὰ μείνῃ σκλάβος μου. Σεῖς οἱ ἄλλοι θὰ γυρίσετε στὸν πατέρα σας».

—«Ἀς μείνω ἐγὼ σκλάβος», παρακαλεῖ ὁ Ἰούδας, «κι ἂς γυρίσῃ ὁ Βενιαμὶν, γιατί χωρὶς αὐτὸν ὁ πατέρας μας δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ».

Τότε ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ. Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια λέει στοὺς ἀδερφοὺς του:

—«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδερφός σας, ποὺ πουλήσατε. Μὴ λυπᾶστε. Πηγαίνετε στὸν πατέρα μας καὶ πέστε του ὅλη τὴν ἱστορία καὶ νὰ πάρῃ ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ ῥθῃ ἐδῶ, γιατί ἡ πείνα θὰ βαστάξῃ ἀκόμη πέντε χρόνια.».

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰωσήφ, ἀγκάλιασε κλαίγοντας τοὺς ἀδερφοὺς του καὶ ἰδιαίτερα τὸ Βενιαμὶν.

15. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο

Τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ γύρισαν στὴ Χαναὰν καὶ γεμάτοι χαρὰ εἶπαν στὸν πατέρα τους πῶς ὁ Ἰωσήφ ζῇ, εἶναι μέγας ἀρχοντας στὴν Αἴγυπτο καὶ θέλει νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν ὅλοι κοντά του. Ὁ Ἰακώβ στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευε. Ὅταν ὅμως εἶδε τὰ πλούσια δῶρα, ποὺ εἶχε δώσει ὁ

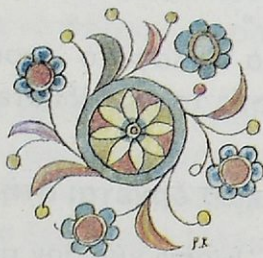
Ἰωσήφ στὰ ἀδέρφια του, πίστεψε κι ἀποφάσισε νὰ πάη στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ δῇ τὸ γιό του πρὶν πεθάνῃ.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἔμαθε πῶς ἔρχεται ὁ πατέρας του, βγῆκε μὲ μιὰ ωραία βασιλικὴ ἄμαξα νὰ τὸν ὑποδεχτῇ. Κι ὅταν ἔφτασε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλοῦσε κι ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνηση.

Τότε ὁ Ἰακώβ εἶπε:

—«Τώρα, ἀγαπητό μου παιδί, ἄς πεθάνω, ἀφοῦ εἶδα τὸ πρόσωπό σου».

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε εὐτυχισμένος πιά κοντὰ στὰ παιδιά του. Ὅταν πλησίασε τὸ τέλος του, φώναξε τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ τὸν θάψῃ στὸν τόπο τῶν προγόνων του. Ἔτσι κι ἔγινε. Τὰ παιδιά του ἔμειναν στὴν Αἴγυπτο καὶ οἱ ἀπόγονοί του ἔγιναν ἓνας μεγάλος λαός, ποὺ λεγόταν Ἰσραηλίτες.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ

Ἦρθε ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Ἰωσήφ πέθανε, καθὼς καὶ τ' ἀδέρφια του. Οἱ ἀπόγονοί του ὅμως, ποὺ καθὼς εἶπαμε λέγονταν Ἰσραηλίτες, πλήθαιναν πολὺ καὶ σὲ λίγα χρόνια ὅλη ἡ Αἴγυπτος γέμισε ἀπὸ αὐτοὺς.

Αὐτὸ ἔκαμε τοὺς Αἰγύπτιους ν' ἀνησυχοῦν καὶ περισσότερο οἱ βασιλεῖς τους, ποὺ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μὴ τυχὸν ἔρθῃ καιρὸς ποὺ οἱ Ἰσραηλίτες κυριέψουν τὴν Αἴγυπτο καὶ θάλουν δικούς τους βασιλεῖς.

Γιὰ νὰ προλάβῃ λοιπὸν αὐτὸ τὸ κακὸ ὁ Φαραὼ καὶ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαὸ νὰ αὐξάνῃ, μεταχειρίστηκε τέτοια μέτρα:

Διάταξε νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ κάνουν βαριὰ ἔργα, νὰ χτίζουν πολιτεῖες καὶ τεῖχη, κι ἔτσι ἀπὸ τοὺς κόπους ν' ἀδυνατίζουν καὶ νὰ χάνωνται. "Ὅμως οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὄχι μόνο δὲ λιγότευαν, παρὰ καὶ δυνάμωναν περισσότερο.

Σὰν εἶδε αὐτὸ ὁ Φαραὼ ἔδωσε διαταγὴ νὰ σκοτώνουν οἱ μαμὲς ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μὰ οὔτε μὲ αὐτὸ δὲν πέτυχε τίποτε.

Οἱ καλὲς μαμὲς ἔλεγαν πὼς δὲν τὶς πρόφταιναν τὶς Ἰσραηλίτισσες στὴ γέννα τους, γιατί εἶναι γερεὲς καὶ γεννοῦσαν χωρὶς τὴ βοήθειά τους.

Τότε ὁ Φαραὼ ἔβγαλε διαταγὴ νὰ ρίχνουν οἱ Αἰγύπτιοι στὸν ποταμὸ Νεῖλο ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μία Ἑβραία γέννησε ἓνα πολὺ ὠραῖο ἀγοράκι. Τὸ ἔκρυβε ἡ καημένη ἄρκετὸν καιρὸ στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ μὴ τῆς τὸ πάρουν καὶ τὸ πνίξουν στὸ ποτάμι. Μὰ ἐπειδὴ φοβήθηκε πὼς δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ προφυλάξῃ τὸ παιδί της ὥσπου νὰ μεγαλώσῃ, σκέφτηκε νὰ τὸ σώσῃ διαφορετικά.

Τὸ ἔβαλε μέσα σ' ἓνα καλάθι, ποὺ τὸ εἶχε ἀλειμμένο καλὰ μὲ πίσσα, ὥστε νὰ μὴν περνοῦν μέσα τὰ νερά. Πῆρε τὸ καλάθι καὶ μαζὶ μὲ τὴ μεγάλη κόρη της, τὴ Μαριάμ, ἦρθαν στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ ἀκούμπησε τὸ καλάθι μὲ τὸ παιδί πάνω στὸ ἥσυχο νερὸ καὶ γύρισε στὸ σπίτι, ἐνῶ ἡ Μαριάμ ἔμεινε κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὶς καλάμιες, γιὰ νὰ δῇ τί θ' ἀπογίνῃ.

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ νά, ἔρχεται ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὶς ὑπηρέτριές της νὰ λουστῇ στὸ ποτάμι. Καθὼς εἶδε τὸ καλάθι, διάταξε τὶς ὑπηρέτριες νὰ τὸ τραθήξουν ἔξω, περίεργη νὰ δῇ τί εἶχε μέσα. Τὸ ἄνοιξαν λοιπὸν καὶ βλέπουν τὸ παιδάκι, ποὺ ἦταν μέσα. Ἡ βασιλοπούλα τὸ λυπήθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρῃ αὐτὴ καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ στὸ παλάτι.

Μόλις εἶδε αὐτὰ ἡ κρυμμένη Μαριάμ, πῆρε θάρρος καὶ πρόβαλε ἐμπρὸς στὴ βασιλοπούλα. Τὴ ρώτησε μὴ τυχὸν καὶ ἠθελε παραμιάνα γιὰ τὸ παιδί, γιατί αὐτὴ γνώριζε μιὰ πολὺ καλή. Ἡ βασιλοπούλα δέχτηκε καὶ τὴν ἔστειλε νὰ

πάη εὐθύς νὰ φέρη τὴν παραμάνα. Ἔτρεξε λοιπὸν ἡ καλὴ κόρη στὴ μητέρα της καὶ τῆς εἶπε ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Οἱ δυὸ μαζί γύρισαν τότε στὴ βασιλοπούλα καὶ κείνη παράδωσε τὸ παιδὶ στὴ μητέρα του νὰ τὸ κρατήσῃ τρία χρόνια.

Ὅταν πέρασαν τὰ τρία χρόνια, ἡ μητέρα πάλι ἔδωσε τὸ παιδὶ στὴ βασιλοπούλα. Αὐτὴ τὸ πῆρε τότε στὸ παλάτι νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ ὄνομα Μωσῆς, ποὺ σημαίνει σωσμένος ἀπὸ τὸ νερό.

2. Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸ Μωυσῆ

Ὁ Μωσῆς ἀνατράφηκε βασιλικά στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ, χωρὶς ποτὲ νὰ λησμονήσῃ τὴν καταγωγὴ του. Γι' αὐτὸ πάντοτε προστάτευε καὶ βοηθοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες. Κάποια μέρα, περνώντας σ' ἓνα δρόμο, εἶδε ἓναν Αἰγύπτιο νὰ χτυπᾷ ἓναν Ἰσραηλίτη. Στάθηκε εὐθύς καὶ ρώτησε γιατί μαλώνουν. Ὁ Αἰγύπτιος θυμωμένος θέλησε νὰ χτυπήσῃ

καὶ τὸν ἴδιο τὸ Μωυσῆ. Τότε ὁ Μωυσῆς ἀναγκάστηκε νὰ χτυπήσῃ τὸν Αἰγύπτιο καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

“Ὅταν ὁ φόνος αὐτὸς ἔγινε γνωστός, ὁ Μωυσῆς, γιὰ ν’ ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκηση τῶν Αἰγυπτίων, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Πῆγε τότε σ’ ἓναν ἄλλον τόπο, τὴ Μαδιάμ, ὅπου παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς ἱερέα, ποὺ λεγόταν Σεπφώρα.

“Ὅσον καιρὸ ἔλειπε ὁ Μωυσῆς, βρῆκαν εὐκαιρία οἱ Αἰγύπτιοι νὰ βασανίζουν τοὺς Ἰσραηλίτες μὲ διάφορους τρόπους καὶ νὰ τοὺς κάνουν τὴ ζωὴ στὴν Αἴγυπτο ἀνυπόφορη.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό, ἀποφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ. Μιὰ μέρα ὁ Μωυσῆς βρισκόταν σ’ ἓνα βουνό, τὸ Χωρήβ, κι ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του. Ἐκεῖ ποὺ καθόταν συλλογισμένος, εἶδε ἓνα βάτο ἀπ’ ὅπου ἔβγαιναν φλόγες χωρὶς νὰ καίεται.

Γεμάτος ἀπορία κίνησε νὰ δῇ πῶς γινόταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μὰ δὲν εἶχε πλησιάσει ἀκόμα κι ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσότερο, γιὰτὶ ὁ τόπος εἶναι ἱερός.

Ὁ Μωυσῆς ἔπεσε στὰ γόνατα κι ἄκουσε τότε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέῃ πῶς αὐτὸς ἦταν προορισμένος νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὑπόφεραν τόσα μαρτύρια, καὶ νὰ τοὺς πάῃ στὴ Χαναάν. Τοῦ παράγγειλε νὰ παρουσιαστῇ στὸ Φαραὼ καὶ νὰ τοῦ πῇ νὰ δώσῃ τὴν ἄδεια, γιὰτὶ ἀλλιῶς πολλὰ κακὰ θὰ πέσουν στὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Μωυσῆς καταφοβισμένος ρώτησε πῶς μπορούσε νὰ παρουσιαστῇ καὶ νὰ πῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὸ Φαραῶ, ἀφοῦ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ μπορῇ νὰ μιλῇ εὐκόλα, γιὰτὶ ἦταν

βραδύγλωσσος. Ὁ Θεὸς ὅμως τοῦ ἀποκρίθηκε πὺς μποροῦσε νὰ πάρῃ μαζί του τὸν ἀδερφό του τὸν Ἀαρών, ποὺ μιλεῖ πολὺ ὥραϊα.

Τότε ὁ Μωυσῆς πῆγε στὸν Ἀαρών καὶ τοῦ εἶπε ὅλα αὐτά.

3. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ

Ὁ Μωυσῆς κι ὁ Ἀαρών πῆγαν καὶ παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸ Φαραώ καὶ τοῦ εἶπαν γιὰ τὴν ἐντολή, ποὺ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε. Ὁ Φαραώ ὅμως τοὺς ἔδωξε λέγοντάς τους πὺς δὲν πρόκειται ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν. Ὑστερα διάταξε νὰ βασανίζουν πιὸ σκληρὰ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ὁ Ἀαρών κι ὁ Μωυσῆς ξαναπῆγαν στὸ Φαραώ. Γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἀαρών πὺς εἶναι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, ἔριξε κάτω τὸ ραβδί του κι αὐτὸ ἔγινε εὐθύς φίδι. Ὁμως ὁ Φαραώ οὔτε στὸ θαῦμα αὐτὸ ἔδωσε καμιά σημασία, ἀλλὰ ἐξα-

κολουθοῦσε νὰ κρατῇ τοὺς δύστυχους Ἰσραηλίτες στὴ σκλαβιά.

Τότε ὁ Θεός, θυμωμένος ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἄπιστου βασιλιᾶ, ἔριξε πάνω στὴ χώρα του δέκα φοβερά κακά, «τὶς δέκα πληγές τοῦ Φαραώ». Νά μερικές:

Ἔκαμε τὸ νερὸ τοῦ Νείλου αἷμα. Γέμισε τὸν τόπο βατράχους. Ἀπλωσε βαθὺ σκοτάδι, ποὺ κράτησε πολλὲς ἡμέρες. Τέλος, στέλνει καὶ τὴ δέκατη πληγὴ, τὴν πιὸ φοβερή: δηλαδὴ ἄγγελος Κυρίου χτύπησε ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ πέθαναν ὅλα σὲ μιὰ νύχτα.

Τὴν ἴδια νύχτα οἱ Ἰσραηλίτες, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὴν ἔδωσε στὸ Μωυσῆ, ἔμειναν ἄγρυπνοι καὶ ντυμένοι, γιὰ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ φύγουν.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸ εἶχε σφάξει κάθε οἰκογένεια ἀπὸ ἓνα ἀρνὶ κι ἀφοῦ πρῶτα ἔβαψαν τὴν πόρτα τους μὲ τὸ αἷμα του, ὕστερα τὸ ἔψησαν. Ἔβαψαν οἱ Ἰσραηλίτες σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους, γιὰ νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Αἰγυπτίων κι ἔτσι νὰ μὴ χτυπηθοῦν μὲ θάνατο καὶ τὰ δικά τους παιδιὰ.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ Ἑβραῖοι τὴ γιορτάζουν ὡς σήμερα. Εἶναι τὸ Πάσχα τους καὶ κάθε χρόνο τὴν ἡμέρα αὐτὴ τρῶνε ἀρνὶ ψητὸ καθὼς καὶ ἄζυμα, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἐξοδὸ τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

4. Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Μὲ τὴ δέκατη φοβερὴ πληγὴ ποὺ ἔριξε ὁ Θεὸς στοὺς Αἰγύπτιους, ὁ Φαραὼ κατατρόμαξε. Ἔστειλε λοιπὸν καὶ φώναξε τὸ Μωυσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν καὶ τοὺς εἶπε πὼς δέχεται νὰ πάρουν τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νὰ φύγουν τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα.

Ἀμέσως οἱ Ἰσραηλίτες μαζεύτηκαν ὅλοι ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Μπήκαν μπροστὰ οἱ πολεμιστές, ποὺ ἦταν ἑξακόσιες χιλιάδες καὶ ξεκίνησαν. Μὰ δὲν εἶχαν πολὺ προχωρήσει κι ὁ Φαραὼ μετάνιωσε γιατί τοὺς ἄφησε.

Στέλνει λοιπὸν πίσω τοὺς στρατὸ νὰ τοὺς κυνηγήσει καὶ νὰ τοὺς φέρη πάλι. Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν φτάσει τώρα μπροστὰ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Κινδύνευαν νὰ πιαστοῦν ἀπὸ τοὺς Αἰγύπτιους κι ἄρχισαν νὰ χάνουν τὸ θάρρος τους. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄφησε στὴ δύσκολη ἐκείνη στιγμή. Ἔδωσε ἐντολὴ στὸ Μωυσῆ νὰ χτυπήσει μὲ τὸ ραβδί του τὰ νερὰ τῆς θάλασσας. Μόλις ὁ Μωυσῆς ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεός, τὰ νερὰ χωρίστηκαν κι ἀνοίχτηκε δρόμος, ἀπ' ὅπου οἱ Ἰσραηλίτες πέρασαν ὅλοι ἀντίπερα. Πίσω τοὺς ὅμως μπήκαν στὸ στεγνὸ αὐτὸ δρόμο καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ τοὺς κυνηγοῦσαν. Μὰ τότε χτύπησε πάλι ὁ Μωυσῆς τὸ ραβδί του κι

εὐθύς κλείστηκαν τὰ νερά κι ὅλος ὁ αἰγυπτιακὸς στρατὸς πνίγηκε. Χαρούμενοι τώρα οἱ Ἰσραηλίτες ποὺ σώθηκαν, δόξασαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴν προστασία του.

5. Οἱ δέκα ἐντολές

Ὑστερα ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα οἱ Ἰσραηλίτες βρέθηκαν στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ σώθηκαν ὅ,τι τροφές εἶχαν μαζί τους καὶ δὲν ἔβρισκαν πιά τίποτε νὰ φᾶνε. Ἀρχισαν τότε νὰ βασανίζονται ἀπὸ τὴν πείνα, νὰ στενοχωροῦνται καὶ νὰ παραπονοῦνται στὸ Μωυσῆ, ποὺ τοὺς εἶχε φέρει ἐκεῖ, καὶ γύρευαν νὰ γυρίσουν πάλι στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Μωυσῆς στενοχωρήθηκε πολὺ, μὰ τότε ὁ Θεὸς ποὺ δὲν ἄφηνε ἀπὸ τὴν προστασία του τὸν Ἑβραϊκὸ λαό, ἔριξε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιὰ γλυκιὰ καὶ θρεπτικὴ τροφή, τὸ μάννα, καὶ μαζί μ' αὐτὸ πολλὰ ὀρτύκια. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες σώθηκαν πάλι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ πέρασαν πολὺν καιρὸ ἡσυχοὶ στὴν ἔρημο.

Μὰ σὲ λίγο βρέθηκαν σὲ μέρος ποὺ δὲν εἶχε καθόλου νερό. Ἀρχισαν τότε νὰ διψοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν πολὺ καὶ παραπονοιοῦνταν στὸ Μωυσῆ πὼς σώθηκαν ἀπὸ τοὺς Αἰγύπτιους καὶ ἦρθαν νὰ πεθάνουν στὴν ἔρημο.

Τότε ὁ Μωυσῆς προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά του. Ὁ Θεὸς τοῦ παράγγειλε νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ραβδί του σ' ἓνα βράχο, στὸ βουνὸ Χωρήβ, κι εὐθύς θὰ βγῇ ἄφθονο νερό. Ἔτσι κι ἔγινε καὶ ὁ λαὸς γεμάτος εὐγνωμοσύνη ἤπιε ἀπὸ τὸ καθαρότατο νερὸ κι ἔσθησε τὴ δίψα του.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ οἱ Ἑβραῖοι βγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Εἶχαν φτάσει τώρα κοντὰ στὸ βουνὸ Σινά.

Ὁ Μωυσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ

κι ἐκεῖ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοῦ παράγγειλε νὰ κατεβῇ κάτω στοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νὰ τοὺς πῇ πῶς, ἂν θέλουν νὰ ἔχουν πάντοτε τὴν προστασία του, πρέπει νὰ τηροῦν δέκα ἐντολές ποὺ θὰ τοὺς δώσῃ.

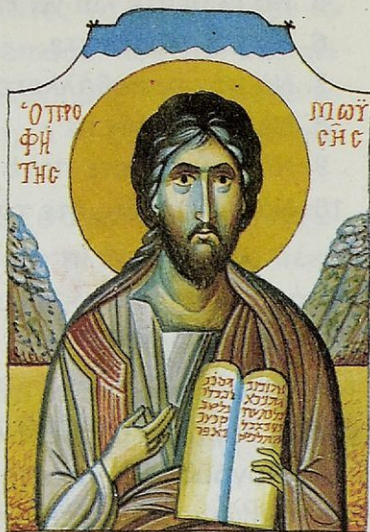
Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες ἄκουσαν αὐτὸ ἀπὸ τὸ Μωυσῆ, δέχτηκαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ Μωυσῆς τοὺς διάταξε νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ νηστεύσουν τρεῖς

μέρες. Τὴν τρίτη μέρα τοὺς ὁδήγησε κοντὰ στὸ βουνὸ Σινά, ποὺ ἡ κορυφή του ἦταν σκεπασμένη μὲ ἓνα μαῦρο σύννεφο.

Σὲ λίγο ἄρχισε ν' ἀστράφτει καὶ νὰ βροντᾷ κι ὅλο τὸ βουνὸ ἀντηχοῦσε ἀπὸ κρότους μὲ τύμπανα καὶ σάλπιγγες, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι στάθηκαν ἐκστατικοί.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶπε τὶς δέκα ἐντολές:

1. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σας. Νὰ μὴ λατρεύετε ἄλλο Θεό, ἐκτὸς ἀπὸ μένα.
2. Νὰ μὴν προσκυνᾶτε ποτὲ εἰδῶλα.
3. Νὰ μὴν ὀρκίζεστε καὶ νὰ μὴν βάζετε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὸ στόμα σας χωρὶς λόγο.
4. Ἐξὶ μέρες νὰ ἐργάζεστε καὶ τὴν ἑβδομὴ νὰ ξεκουράζεστε.

5. Νὰ σέβεστε καὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς γονεῖς σας.
6. Νὰ μὴ σκοτώνετε.
7. Νὰ μὴν προσβάλλετε κανενὸς τὴν τιμὴ.
8. Νὰ μὴν κλέβετε.
9. Νὰ μὴν πάρετε ποτὲ ψεύτικο ὄρκο.
10. Νὰ μὴν ἐπιθυμῆτε τὰ ξένα πράγματα.

6. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι

Ὁ Μωσῆς ἔπειτα ἀνέβηκε πάλι στὸ βουνὸ Σινά. Ἐκεῖ ἔμεινε σαράντα μέρες, ἀκούοντας τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ.

Ἀργοῦσε νὰ κατεβῇ. Οἱ Ἑβραῖοι εἶπαν στὸν Ἀαρὼν πὼς ὁ Μωσῆς θὰ χάθηκε καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη πιά νὰ τὸν περιμένουν. Ζήτησαν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοὺς φτιά-
ξη ἓνα Θεὸ εἶδωλο, ὅπως ἤξεραν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ κάνουν σ' αὐτὸ τὴ λατρεία τους.

Ὁ Ἀαρὼν ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῇ. Τοὺς διάταξε κι ἔφεραν ὅλοι τὰ χρυσὰ τους κοσμήματα καὶ μ' αὐτὰ ἔφτιαξε ἓνα χρυσὸ μοσχάρι. Τὸ ἔστησε σ' ἓνα μέρος ψηλὸ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔρχονταν καὶ τὸ προσκυνοῦσαν.

Ὁ Μωσῆς ὅμως, στὶς σαράντα μέρες ἐπάνω, κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ Σινά, κρατώντας δυὸ πέτρινες πλάκες, ὅπου τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς τὶς δέκα ἐντολὲς χαραγμένες.

Καθώς εἶδε ὅμως τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ προσκυνοῦν τὸ χρυσὸ μοσχάρι, τόσος θυμὸς τὸν ἔπιασε, ποὺ τοῦ ἔπесαν οἱ πλάκες κι ἔσπασαν. Ὑπεῖτα προχώρησε, κατάστρεψε τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ τιμώρησε αὐστηρὰ τὸ λαό, ποὺ ἄλλαξε τόσο εὐκόλα τὴν πίστη του.

Ἀνέθηκε τότε πάλι στὸ βουνὸ Σινὰ καὶ ζήτησε συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ πήρε δυὸ νέες πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολές, ποὺ τὶς ἔβαλε μέσα σ' ἓνα κιβώτιο φτιαγμένο ἀπὸ πολύτιμο ξύλο, ποὺ ὀνομάστηκε Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης. Τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης τὴν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ σκηνή, ποὺ τὴν εἶπαν Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καὶ σ' αὐτὴν πρόσφερε θυσία στὸ Θεό.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, ποὺ πήραν οἱ Ἑβραῖοι τὶς δέκα ἐντολές, τὴ γιορτάζουν ἐφτὰ ἐβδομάδες μετὰ τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστὴ δηλαδὴ.

7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ

Ὅταν ὁ Μωυσῆς κατάλαβε τὸ θάνατό του, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ διορίσῃ ἀρχηγὸ στοὺς Ἑβραίους.

Ὁ Θεὸς τότε ὅρισε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἄνθρωπο μὲ μυαλὸ καὶ ἀρετὴ καὶ διάταξε τὸ Μωυσῆ νὰ τὸν παρουσιάσῃ στοὺς Ἑβραίους γι' ἀρχηγό τους.

Κατόπιν ὁ Μωυσῆς ἀνέθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Φασγὰ καὶ εἶδε τὴ χώρα Χαναάν, ποὺ θὰ κατοικοῦσαν ὀριστικὰ οἱ Ἑβραῖοι, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔθαψαν τὸ Μωυσῆ μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ γιορτὲς στὴν κοιλάδα τοῦ Μωάβ καὶ τὸν ἔκλαψαν τριάντα μέρες.

8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Ὁ Μωυσῆς πέθανε πρὶν κατορθῶσαι νὰ φέρῃ τοὺς Ἰσραηλίτες στὴ Χαναάν. Τότε ἀνάλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

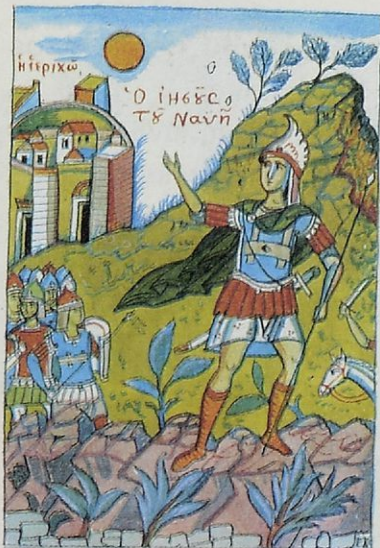
Ὅταν ὁ λαὸς προχωροῦσε, μπροστὰ πήγαιναν πάντοτε οἱ ἱερεῖς, κρατώντας τὴν ἱερὴ Κιβωτὸ μὲ τὶς πλάκες, ποὺ εἶχαν τὶς δέκα ἐντολές.

Ἐφτασαν κάποτε στὸν ποταμὸ Ἰορδάνη καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὅλος ὁ λαὸς πέρασε δίχως νὰ βραχῇ κανεὶς, γιὰτις κι ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, τὰ νερὰ χωρίστηκαν σὲ δυὸ καὶ ἄνοιξαν δρόμο νὰ διαβουῖν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ οἱ Ἰσραηλίτες χρειάστηκαν νὰ πολεμήσουν μὲ διάφορους λαοὺς, ποὺ στάθηκαν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους. Οἱ λαοὶ αὐτοὶ εἶχαν πολιτεῖες μὲ ἰσχυρὰ τεῖχη καὶ πολεμιστὲς πολλοὺς. Ὅμως, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἰσραηλίτες κατόρθωσαν νὰ τοὺς νικήσουν.

Ὅταν πολιορκήσαν τὴν ὀχυρωμένη πόλιν Ἰεριχώ, ἐφτὰ μέρες ἔμειναν γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη της. Τὴν ἑβδόμη μέρα οἱ ἱερεῖς σάλπισαν μὲ τὶς σάλπιγγες, ὁ λαὸς ἄφησε μεγάλη βοή καὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλης ἔπεσαν μόνα τους.

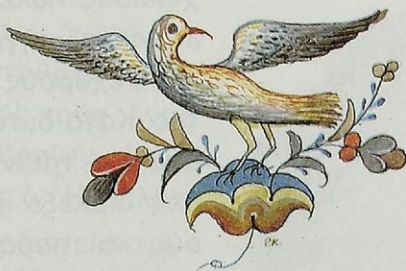
Ἐπειτα ἔφτασαν σὲ μιὰ ἄλλη πόλιν, τὴ Γαβαὼν, καὶ ἄρχισαν δυνατὴ μάχην μὲ τοὺς ἐχθρούς. Ἡ μάχη κράτησε ὡς τὸ βράδυ χωρὶς

νὰ νικήσουν καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σταματήσει τὸν ἥλιο, ὥσπου νὰ τελειώσουν τὴ μάχη. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ ἥλιος στάθηκε καὶ οἱ Ἑβραῖοι νίκησαν τοὺς ἐχθροὺς καὶ κυρίεψαν τὴ Γαθαὼν.

Τέλος, ἦρθε ἡ εὐλογημένη μέρα, ποὺ οἱ Ἰσραηλίτες ἔφτασαν πὰ στὴν ποθητὴ Χαναάν, ἀφοῦ πέρασαν 40 ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μοίρασε τὴ Χαναάν στὶς 12 φυλὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τοὺς διοίκησε μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα.

ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

1. Ὁ Γεδεών

Ἀφοῦ πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, κυβέρνησαν τοὺς Ἰσραηλίτες δυνατοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄντρες, ποὺ λέγονταν κριτές. Οἱ πιὸ σπουδαῖοι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Γεδεών, ὁ Σαμψών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουήλ.

Ὁ Γεδεών πῆρε τριάντα χιλιάδες πολεμιστὲς Ἰσραηλίτες καὶ πῆγε νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐχθρούς, τοὺς Μαδιανίτες. Κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὶς τριάντα αὐτὲς χιλιάδες διάλεξε μόνο τριακόσιους καὶ παράγγειλε νὰ πάρουν ἀπὸ μιὰ στάμνα ἄδεια καὶ μέσα ἐκεῖ νὰ ἔχουν μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα καὶ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ γιὰ τὴν ἐπίθεση.

Τῇ νύχτᾳ λοιπόν, μόλις ἔδωσε ὁ Γεδεών τὸ σύνθημα, οἱ 300 αὐτοὶ ἔσπασαν τὶς στά-

μνες καί, κρατώντας τις άναμμένες λαμπάδες μετὸ ἓνα χέρι καὶ σαλπίζοντας μετὸ ἄλλο, ἔπесαν ἐπάνω στὸν ἐχθρό. Οἱ Μαδιανίτες, ποὺ εἶδαν τις λαμπάδες κι ἄκουσαν τὴ βοή, τόσο τρόμαξαν ποὺ ἄρχισαν νὰ φεύγουν, γιὰ νὰ σωθοῦν.

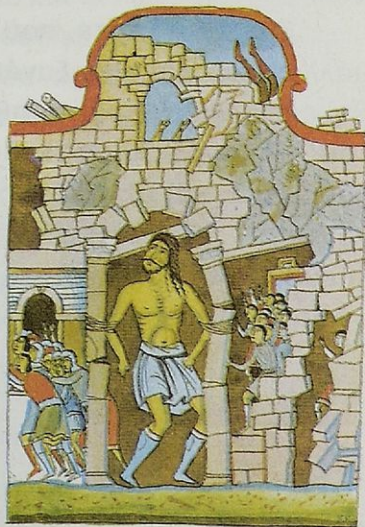
Ὁ Γεδεὼν τότε μετὸ ὅλο του τὸ στρατὸ τοὺς κυνήγησε καὶ τοὺς κατὰστρεψε.

2. Ὁ Σαμψών

Πέρασαν πολλὰ χρόνια καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸ Θεὸ τους. Ἐπесαν στὶς ἁμαρτίες καὶ στὶς κακὲς πράξεις, ὥσπου μιὰ μέρα οἱ ἐχθροὶ τους, οἱ Φιλιισταῖοι, τοὺς χτύπησαν μετὸ στρατὸ καὶ τοὺς νίκησαν. Τότε τοὺς ἔκαμαν σκλάβους τους κι ἔμειναν στὴ σκλαβιά 40 ὀλόκληρα χρόνια. Μέσα στὰ βάσανα τῆς σκλαβιάς οἱ Ἰσραηλίτες θυμήθηκαν καὶ πάλι τὸ Θεὸ καὶ μετάνιωσαν.

Τότε ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε ἓνα πολὺ δυνατόν ἄντρα, τὸ Σαμψών, ποὺ στάθηκε προστάτης, καὶ κριτῆς τους, ἓνας ἥρωας τῶν Ἑβραίων, ὅπως στοὺς Ἕλληνες ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ Σαμψών ἔγινε ὁ τρόμος κι ὁ φόβος τῶν Φιλισταίων ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερφυσικῆς του δυνάμεως. Κάποτε, πηγαίνοντας μετὰ μιὰ συντροφιά ἀπὸ ἓναν τόπο σὲ ἄλλον, βρέθηκε ἐμπρὸς σ' ἓνα φοβερὸ λιοντάρι. Ἐνῶ ὅλοι

κάτατρόμαξαν, αὐτὸς μὲ μεγάλη ψυχραιμία χύθηκε ἀπάνω στὸ θεριὸ καὶ τὸ ἔσκισε στὰ δυὸ σὰ νὰ ἦταν ἓνα νεογέννητο κατσικάκι. Τὰ ἔβαλε καὶ μὲ τοὺς Φιλισταίους, ἀρχίζοντας πρῶτα πρῶτα νὰ καταστρέφη τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ σπαρτά τους. Αὐτοὶ κάποτε κατόρθωσαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν φυλακίσουν. Ὅμως ὁ Σαμψὼν ἔσπασε τὰ σιδερένια δεσμά του σὰ νὰ ἦταν κλωστὲς κι ἐλευθερώθηκε. Τότε οἱ Φιλισταῖοι ἔβαλαν μιὰ γυναῖκα, ποὺ λεγόταν Δαλιδᾶ, ν' ἀνακαλύψη ποῦ ἦταν αὐτὴ ἡ μεγάλη δύναμη τοῦ Σαμψὼν. Αὐτὴ κατόρθωσε νὰ μάθῃ πὼς ἦταν στὰ μακριὰ μαλλιά του. Τὸν ἀποκοίμισε λοιπὸν καὶ τοῦ τὰ ἔκοψε μὲ τὸ ψαλίδι. Ὑστερα τὸν παράδωσε στοὺς Φιλισταίους κι αὐτοὶ τὸν ἔριξαν στὴ φυλακή.

Μιὰ μέρα ποὺ ἦταν σ' ἓνα πελώριο ναό τους πάνω ἀπὸ 3 χιλιάδες Φιλισταῖοι, γιὰ νὰ γιορτάσουν κάποια γιορτὴ, θέλησαν νὰ φέρουν ἐκεῖ καὶ τὸ Σαμψὼν, γιὰ νὰ τὸν περιπαίξουν.

Ὁ Σαμψὼν τότε, ποὺ στὸ μεταξύ εἶχαν μεγαλώσει τὰ μαλλιά του, καὶ εἶχε ξανάβρῃ τὴ δύναμή του, προσευχήθηκε στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐχθροὺς του. Ἐπιασε ὕστερα τὶς δυὸ κολόνες, ποὺ στήριζαν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὲ τὰ δυνατά του χέρια τὶς ἔριξε κάτω λέγοντας: « Ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων », κι εὐθὺς ὅλο τὸ οἰκοδόμημα ἔπεσε καὶ πλάκωσε τοὺς Φιλισταίους ὅλους.

3. Ὁ Ἡλὶ

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ Σαμψὼν ἔγινε κριτὴς στοὺς Ἑβραίους ὁ Ἡλὶ. Ὁ Ἡλὶ ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβής, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε παιδιά, ποὺ δὲν ἔδιναν καμιὰ σημασία στὶς ἐντολές

τοῦ Θεοῦ καὶ φέρονταν πολὺ ἄσχημα σ' ὅλους.

Τότε ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν Ἡλὶ αὐστηρὴ ἐντολὴ νὰ διορθώσῃ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ τὰ φέρῃ πάλι στὸν ἴσιο δρόμο. Ὅμως ὁ Ἡλὶ, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὰ παιδιὰ του, δὲν τὰ τιμωροῦσε κι ἔτσι αὐτὰ ἔμεναν πάντα ἀδιόρθωτα.

Τότε ὁ Θεὸς θύμωσε μὲ τὸν Ἡλὶ καὶ τιμώρησε καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τὸν ἴδιον. Σὲ μιὰ μάχη δηλαδὴ ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τοὺς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ τὴν ἴδια μέρα. Κι ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ ἔπεσε καὶ ἡ ἱερὴ κιβωτὸς στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν. Καθὼς τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἡλὶ, συγκλονίστηκε τόσο πολὺ, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο του νεκρός.

4. Ὁ Σαμουὴλ

Τελευταῖος κριτὴς ὑπῆρξε ὁ Σαμουὴλ. Τὸ Σαμουὴλ ἀπὸ μικρὸ παιδί τὸν εἶχε ὁ Ἡλὶ στὸ ναὸ καὶ τὸν σπούδασε καὶ τὸν ἀνάθρεψε. Ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβὴς καὶ φρόνιμος καὶ γι' αὐτὸ κυβέρνησε μὲ σοφία καὶ σύνεση εἴκοσι χρόνια τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό. Αὐτὸς νίκησε καὶ τοὺς Φιλισταίους καὶ

λευτέρωσε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἑβραίους.

Ὅταν γέρασε πολύ, ἄφησε νὰ κυβερνήσουν σὰν κριτὲς οἱ δύο γιοί του. Μὰ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲ στάθηκαν ἱκανοὶ σ' αὐτό, ὁ λαὸς ζήτησε ἀπὸ τὸ Σαμουὴλ νὰ τοὺς δώσῃ τώρα βασιλιά, καθὼς εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη. Ὁ Σαμουὴλ ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῇ. Βρῆκε λοιπὸν γιὰ πιὸ κατάλληλο βασιλιά τὸ Σαοὺλ, ποὺ ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς στοὺς Ἰσραηλίτες.

5. Ἡ Ροὺθ

Στὸν καιρὸ ποὺ κυβερνοῦσαν τοὺς Ἑβραίους οἱ κριτὲς, ἔπεσε μεγάλη δυστυχία στὸν τόπο. Τότε πολλοὶ ἀναγκάζονταν νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους καὶ νὰ πηγαίνουν σὲ ξένους τόπους, γιὰ νὰ βρίσκουν ἐργασία καὶ ψωμὶ νὰ ζήσουν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἑλιμέλεχ.

Ὁ Ἑλιμέλεχ πῆρε τὴ γυναῖκα του, τὴ Νωεμὶν, καὶ τὰ δύο του ἀγόρια καὶ πῆγε σὲ μιὰ χώρα, ποὺ λεγόταν Μωάβ.

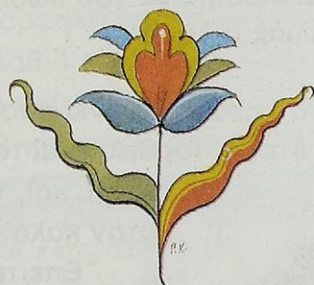
Ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ Ἑλιμέλεχ πέθανε. Ἡ χήρα Νωεμὶν πάντρεψε τὰ δύο τῆς παιδιὰ καὶ τοὺς ἔδωσε γυναῖκες ἀπὸ τὸν ξένο τόπο. Στὸν ἕναν ἔδωσε τὴν Ὀρφὰ καὶ στὸν ἄλλο τὴ Ροὺθ. Μὰ πέρασε λίγος καιρὸς καὶ οἱ δύο γιοὶ τῆς δύστηνης Νωεμὶν πέθαναν κι αὐτοί. Τότε ἡ Νωεμὶν ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω στὸν τόπο τῆς.

Ἡ νύφη τῆς ἡ Ὀρφὰ ἔμεινε στοὺς δικούς τῆς. Ἡ Ροὺθ ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν πεθερά τῆς μοναχῇ. Τῆς εἶπε πὼς εἶχε ὑποχρέωση νὰ πάῃ κοντά τῆς, γιατί ἔπρεπε νὰ τὴ βοηθῇ καὶ νὰ ἐργάζεται γι' αὐτήν, ποὺ ἦταν γριὰ καὶ μοναχῇ. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Νωεμὶν ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῇ καὶ οἱ δύο μαζί γύρισαν στὴν πατρίδα τῆς Νωεμὶν.

Ἐκεῖ, ὅταν ἔφτασαν, ἦταν θέρος κι εὐτυχῶς ὑπῆρχε

ἐργασία. Πῆγε λοιπὸν ἡ Ροὺθ καὶ ζήτησε νὰ ἐργαστῇ στὸν ἀγρὸ ἑνὸς πλούσιου κτηματία, τοῦ Βοόζ. Ὁ Βοόζ τόσο ἐξετίμησε τὴν καλὴ κόρη γιὰ τὴ διαγωγὴ της, ποὺ τὴν ἔκανε γυναίκα του.

Ἀπόγονος τοῦ Βοόζ καὶ τῆς Ροὺθ ἦταν ὁ Δαβίδ, ποὺ ἔγινε βασιλιάς τῶν Ἑβραίων, κι ἀπὸ τὴ γενιά του γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

ΜΕΡΟΣ Ε΄

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

1. Ὁ Σαοὺλ

Εἶδαμε πὼς ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν τελευταῖο κριτὴ, τὸ Σαμουὴλ, νὰ τοῦ δώσῃ βασιλιά, κι ἔτσι ἐγίνε πρῶτος βασιλιάς ὁ Σαοὺλ.

Ὁ Σαοὺλ στὰ πρῶτα χρόνια βασίλευε μὲ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη κι ἔτσι κατόρθωσε καὶ τοὺς ἐχθροὺς νὰ νικήσῃ καὶ τὸ λαὸ νὰ κρατῇ στὸν καλὸ δρόμο.

Ἐπειτα ὅμως ἄρχισε νὰ περηφανεύεται καὶ νὰ μὴ κάνῃ φρόνιμες πράξεις. Τοῦ κάκου ὁ Σαμουὴλ προσπάθησε μὲ τίς συμβουλές του νὰ τοῦ δείξῃ τὸ σωστὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ ὁ Σαοὺλ τιμωρήθηκε. Ἡ ψυχὴ του ἔπεσε σὲ ἄθυμια καὶ τίποτα δὲν τοῦ ἔφερνε γαλήνη. Τότε σκέφτηκαν στὸ παλάτι νὰ τοῦ φέ-

ρουν τὸ Δαβίδ, ποὺ ἦταν βοσκὸς κι ἔπαιζε ὠραία κιθάρα, νὰ διασκεδάζη τὸ βασιλιά μετὰ τὴ μουσικὴ του.

2. Δαβὶδ καὶ Γολιάθ

Ὁ Δαβὶδ δὲν ἦταν μόνον καλὸς μουσικὸς, ἀλλὰ εἶχε καὶ γενναία καρδιά. Μιὰ μέρα ποὺ οἱ Φιλιισταῖοι ἦρθαν μετὰ στρατὸ νὰ κάμουν μάχη μετὰ τοὺς Ἰσραηλίτες, βγῆκε ἓνας γίγαντας Φιλισταῖος, ποὺ λεγόταν Γολιάθ, καὶ καλοῦσε ὅποιον Ἰσραηλίτη εἶχε θάρρος νὰ μονομαχήσῃ μαζί του. Κι ἔλεγε πῶς ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ νικοῦσε, ἐκείνου κι ὁ στρατὸς νὰ λογαριαζόταν νικητὴς. Στὴν πρόσκληση αὐτὴ τοῦ τρομεροῦ Γολιάθ κανένας Ἰσραηλίτης δὲν ἔβγαινε.

Τότε ἦρθε ὁ Δαβὶδ στὸ στρατόπεδο, νὰ φέρῃ τροφές γιὰ τ' ἀδέρφια του ποὺ πολέμουσαν. Εἶδε λοιπὸν κι αὐτὸς τὸ φοβερὸ Γολιάθ καὶ πῆγε στὸν βασιλιά Σαούλ νὰ τὸν

παρακαλέση νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ βγῇ αὐτὸς νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Γολιάθ. Ὁ Σαοὺλ τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια κι ὁ Δαβὶδ πήρε μιὰ σφεντόνα κι ἓνα λιθάρι καὶ βγῆκε μπροστά.

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Γολιάθ, γέλασε καὶ εἶπε: «γιὰ κανένα σκύλο μὲ πῆρες, Δαβὶδ, καὶ βγῆκες μπροστά μου μὲ τὴ σφεντόνα;». Μὰ ὁ Δαβὶδ δὲ λογάριαζε οὔτε τὸ μεγάλο ἀνάστημα τοῦ Γολιάθ, οὔτε τὸ κοντάρι τὸ πελώριο, ποὺ κρατοῦσε, γιατί αὐτὸς εἶχε τὸ πιὸ δυνατὸ ὄπλο, εἶχε δηλαδὴ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Καθὼς λοιπὸν προχώρησε λίγο, γύρισε τὴ σφεντόνα, σημάδεψε καὶ ἔριξε τὴν πέτρα μὲ δύναμη. Ἡ πέτρα βρῆκε τὸ Γολιάθ στὸ μέτωπο καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω. Σὰν εἶδαν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα οἱ Φιλιισταῖοι, τρόμαξαν κι ἄρχισαν νὰ φεύγουν. Οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς κυνήγησαν καὶ τοὺς ἔκαμαν μεγάλη καταστροφή.

3. Ἡ ἀρετὴ τοῦ Δαβὶδ

Ὅταν γύριζαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴ μάχη, τὰ γυναικόπαιδα βγῆκαν νὰ ὑποδεχτοῦν τοὺς νικητές. Φώναζαν λοιπὸν μὲ ἐνθουσιασμό κι ἔλεγαν: «Ὁ Σαοὺλ σκότωσε χιλιάδες, μὰ ὁ Δαβὶδ μυριάδες».

Τοῦ κακοφάνηκε ὅμως τοῦ Σαοὺλ, ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ποὺ ἔλεγαν οἱ γυναῖκες γιὰ τὸ Δαβὶδ. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ ζηλεύῃ καὶ νὰ μισῇ τὸ Δαβὶδ καὶ μάλιστα πήρε τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὁ Δαβὶδ τὸ κατάλαβε καὶ γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ἀφορμὴ νὰ κάμῃ τέτοιο ἀμάρτημα ὁ βασιλιάς, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ γύριζε στὰ βουνά. Ὁ Σαοὺλ ὅμως, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μῖσος του, βγῆκε καὶ τὸν κυνηγοῦσε.

Μιά μέρα ὁ Δαβίδ, γιὰ νὰ σωθῇ, χώθηκε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, ἦρθε καὶ μπῆκε μέσα νὰ ξεκουραστῇ καὶ ὁ Σαούλ. Ὁ Δαβίδ κρύφτηκε πιὸ βαθιὰ καὶ δὲν τὸν εἶδαν. Σὲ λίγο ὁ Σαούλ κοιμήθηκε.

Τότε ὁ σύντροφος τοῦ Δαβίδ τοῦ εἶπε πῶς ἦταν εὐκαιρία νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλιά καὶ νὰ γλιτώσῃ ἀπὸ τὸ διωγμὸ του. Μὰ ὁ Δαβίδ ἀποκρίθηκε πῶς αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου σωστό, γιὰτὶ ὁ Σαούλ ἦταν διορισμένος βασιλιάς ἀπὸ τὸ Θεό. Ὑστερα ἔκοψε μόνον ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ κοιμισμένου βασιλιά κι ἔφυγε. Ἀργότερα ὁ Σαούλ, ὅταν τὸ ἔμαθε, θαύμασε γιὰ τὴν τόσο γενναία αὐτὴ πράξη τοῦ Δαβίδ.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς κι ὁ Σαούλ τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὰ ἀμαρτήματά του. Σὲ μιὰ μάχη μὲ τοὺς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καὶ οἱ δυὸ γιοί του. Αὐτὸς πληγώθηκε καὶ κινδύνευε νὰ τὸν πιάσουν οἱ ἐχθροὶ αἰχμάλωτο. Τότε τράβηξε τὸ σπαθὶ του κι αὐτοκτόνησε.

4. Ὁ Δαβίδ βασιλιάς

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ βασίλεψε ὁ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ἦταν ἐξοχος βασιλιάς καὶ πρῶτα πρῶτα ἔκαμε πολλὰ πολεμικὰ κατορθώματα. Νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς καὶ μεγάλωσε τὸ βασίλειο τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐπειτα ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβὴς καὶ γι' αὐτὸ κατασκεύασε πάνω στὸ βουνὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μιὰ σκηνὴ μεγαλοπρεπῇ, ὅπου μετέφερε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ὅταν ἔγινε ἡ μεταφορὰ αὐτή, ὁ ἴδιος ὁ Δαβίδ, παίζοντας λύρα καὶ ψάλλοντας, πῆγαινε μπροστὰ ἀπὸ τὴν πομπή.

Ἐκαμε ἐπίσης πολλοὺς καὶ ωραίους ψαλμούς, ποὺ

ψάλλονται στήν Ἐκκλησία μας καί δοξολογοῦν τὸ Θεό. Εἶναι τὸ Ψαλτήρι, ὅπως τὸ λέμε. Ὁ Δαβὶδ ὅμως ἔκαμε ἓνα φοβερὸ ἁμάρτημα, ποῦ γι' αὐτὸ πολὺ μετάνιωσε ὕστερα καὶ ζήτησε συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεό.

5. Ὁ Ἀβεσαλὼμ

Ὁ Δαβὶδ εἶχε καὶ ἓνα γιὸ μὲ τ' ὄνομα Ἀβεσαλὼμ.

Ὁ Ἀβεσαλὼμ ἦταν ἓνα πολὺ ζωηρὸ καὶ ἄταχτο παιδί καὶ δὲν ἄκουε τὸν πατέρα του.

Ὅταν μεγάλωσε, ἔκαμε ἀνταρσία, θέλοντας νὰ διώξη τὸ γερο - Δαβὶδ ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ νὰ βασιλέψῃ αὐτός.

Τότε ὁ Δαβὶδ μὲ μεγάλη του λύπη ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ τὸ στρατὸ νὰ καταδιώξῃ τὸν Ἀβεσαλὼμ. Ἐδωσε ὅμως ἐντολὴ νὰ τὸν πιάσουν, χωρὶς νὰ τοῦ κάμουν κανένα κακό.

Ὁ στρατὸς χτύπησε τοὺς στασιαστὲς, τοὺς νίκησε καὶ τοὺς ἔτρεψε σὲ φυγὴ. Ὁ Ἀβεσαλὼμ καβάλλησε ἓνα μουλάρι ποῦ βρῆκε κι ἔτρεχε κι αὐτὸς νὰ σωθῇ. Περνώντας ὅμως κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, τὰ μακριὰ μαλλιά του πιάστηκαν στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου καὶ καθὼς τὸ ζῶο πέρασε μὲ ὀρμὴ κι ἔφυγε, ὁ Ἀβεσαλὼμ ἔμεινε κρεμασμένος. Τότε ἦρθαν οἱ στρατιῶτες, ποῦ τὸν κυνηγοῦσαν καί, ξεχνώντας τὴ διαταγὴ τοῦ Δαβίδ, τὸν σκότωσαν.

Ὅταν ὁ Δαβὶδ ἔμαθε πὼς σκοτώθηκε ὁ γιός του, με-

γάλη λύπη τὸν ἔπιασε καὶ κλαίοντας φώναζε: « Ἀβεσαλώμ, παιδί μου Ἀβεσαλώμ, γιατί νὰ μὴν πεθάνω ἐγὼ γιὰ σένα; ».

6. Ὁ Σολομών

Ὅταν πέθανε ὁ Δαβίδ, ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ γιὸς του Σολομών. Ὁ Σολομών ἦταν τόσο ἐνάρετος, σοφὸς καὶ εὐσεβής, ὥστε ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ ζητήσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἀπ' αὐτὸν καὶ θὰ τὸ λάβῃ. Τότε ὁ Σολομών ζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσῃ φρόνηση καὶ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κυβερνήσῃ καλὰ τὸ λαό του. Ὁ Θεὸς ἀποκρίθηκε πὼς καὶ σοφία πολλὴ τοῦ ἔδωσε μὰ καὶ πλοῦτη πολλὰ θὰ τοῦ δώσῃ καὶ δόξα μεγάλη καὶ πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃ.

Πραγματικὰ ὁ Σολομών ἔζησε πολλὰ χρόνια, ἔκαμε ἀξιόλογα εἰρηνικὰ ἔργα, ἀπόχτησε πολλὰ πλούτη καὶ κυβέρνησε μὲ μεγάλη σοφία. Ἕνα δεῖγμα τῆς σοφίας του εἶναι καὶ τὸ παρακάτω περιστατικό:

Ἦταν δύο γυναῖκες, ποὺ εἶχαν γεννήσει τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ ἓνα παιδί κι ἔμεναν στὸ ἴδιο σπίτι. Τὴ νύχτα, καθὼς κοιμόνταν, ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές, χωρὶς νὰ τὸ νιώσῃ, ἔπεσε πάνω στὸ παιδί της καὶ τὸ δυστυχισμένο μικρὸ πέθανε. Ὅταν ξύπνησε ἡ μητέρα του καὶ τὸ εἶδε, τὸ πῆρε εὐθύς καὶ τὸ ἔβαλε στὴ θέση τῆς ἄλλης γυναίκας κι αὐτὴ πῆρε τὸ ζωντανὸ παιδί ἐκείνης.

Τὸ πρῶι ποὺ σηκώθηκαν καὶ οἱ δυὸ ἄρχισαν νὰ φιλονικοῦν, λέγοντας κάθε μιὰ πὼς τὸ ζωντανὸ παιδί ἦταν δικό της. Τέλος, ἀποφάσισαν νὰ παρουσιαστοῦν στὸ βασιλεῖα νὰ λύσῃ ἐκεῖνος τὴ διαφορά τους. Ὁ Σολομών δὲ χρειάστηκε πολὺ, γιὰ νὰ βρῇ τὴ δίκαιη λύση σ' ἓνα ζήτημα τόσο δύσκολο. Διάταξε τὸ στρατιώτῃ νὰ πάρῃ τὸ ζωντανὸ παιδί καὶ μὲ

τὸ σπαθί τοῦ νὰ τὸ κόψῃ στὰ δύο καὶ νὰ δώσῃ ἀπὸ μισὸ σὲ κάθε μιὰ γυναίκα.

Καθὼς τ' ἄκουσε αὐτὸ ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, ἔβαλε δυνατὴ φωνὴ καὶ παρακάλεσε τὸ βασιλιά νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ καὶ νὰ δώσουν τὸ παιδί καλύτερα στὴν ἄλλη γυναίκα. Τότε ὁ Σολομών κατὰλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ διάταξε νὰ δώσουν σ' αὐτὴ τὸ παιδί.

Ὁ Σολομών ἔχτισε κι ἓνα μεγαλόπρεπο ναὸ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ μετάφερε ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε φτιάξει ὁ πατέρας του.

7. Ὁ Ροβοὰμ καὶ ὁ Ἱεροβοὰμ

Ὅταν πέθανε ὁ Σολομών, ἔγινε βασιλιάς ὁ γιός του Ροβοὰμ. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς φερνόταν ἀπάνθρωπα, ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς τὸν ἀποκήρυξε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δυὸ φυλὰς τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν, ποὺ ἔμειναν μ' αὐτόν. Οἱ ἄλλες δέκα φυλὲς ἔκαμαν ἄλλον βασιλιά, τὸν Ἱεροβοὰμ, ποὺ ἦταν στρατηγὸς τοῦ Σολομώντα.

Ἐτσι τὸ βασίλειο τῶν Ἑβραίων χωρίστηκε σὲ δυὸ βασίλεια, ποὺ τὸ ἓνα μὲ τὸ Ροβοὰμ ὀνομάστηκε βασίλειο τοῦ Ἰούδα, ἐνῶ τὸ ἄλλο μὲ τὸν Ἱεροβοὰμ ὀνομάστηκε βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ. Τὸ ἓνα εἶχε πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸ ἄλλο τὴ Σαμάρεια.

8. Ἡ διάλυση τοῦ βασιλείου τῶν Ἑβραίων

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς διαίρέθηκε σὲ δυὸ βασίλεια, ἔπεσε στὴν ἁμαρτία. Λησμόνησαν τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ κι ἔκαναν κάθε εἶδους κακὰς πράξεις. Τότε παρουσιάζονταν κάθε τόσο διάφοροι ἀπέσταλμένοι τοῦ Θεοῦ εὐσεβεῖς κι ἐνάρετοι ἄνθρωποι, ποῦ προσπάθησαν νὰ ξαναφέρουν μὲ τὶς συμβουλές τους τὸ λαὸ στὸν ἴσιο δρόμο, μὰ δὲν τὸ κατόρθωναν.

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀντὶ νὰ διορθώνωνται, γίνονταν ὅλο καὶ περισσότερο ἄσεβεῖς. Τότε ἔπεσαν ἐπάνω τους οἱ ἐχθροὶ τους καὶ τοὺς κυρίεψαν. Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ τὸ κυρίεψαν οἱ Ἀσσύριοι, ποῦ εἶχαν βασιλιά τους τὸ Σαλμανάσαρ.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα τὸ κυρίεψαν οἱ Βαβυλώνιοι, ποῦ βασιλιάς τους ἦταν ὁ Ναβουχοδονόσορας.

Τότε ἡ ὡραία Ἱερουσαλὴμ καταστράφηκε ἐντελῶς μὲ τὸ μεγαλοπρεπὴ ναὸ τοῦ Σολομώντα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι πιὰ-στηκαν αἰχμάλωτοι καθὼς καὶ ὁ τότε βασιλιάς τοῦ Ἰούδα, ὁ Ἰωακείμ, καὶ μεταφέρθηκαν στὴ Βαβυλῶνα.

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. 'Ο 'Ηλίας

'Ο προφήτης 'Ηλίας παρουσιάστηκε τὴν ἐποχή, ποὺ βασίλευε στοὺς 'Ισραηλίτες ἓνας βασιλιάς ἀσεβής. Αὐτὸς εἶχε παρὰτήσει ὀλωσδιόλου τὴ θρησκεία τῶν προγόνων του καὶ πίστευε τὰ εἰδῶλα. Λάτρευε λοιπὸν ἓνα εἰδῶλο, ποὺ λεγόταν Βάαλ.

'Ο προφήτης 'Ηλίας εἶχε τραθηχτὴ στὴν ἐρημίᾳ καὶ καθόταν κοντὰ σ' ἓνα ξεροπόταμο. 'Εκεῖ ὁ Θεὸς τοῦ ἔστελνε τὴν τροφή του μ' ἓναν ἄγγελο καὶ τοῦ παράγγελλε νὰ μὴ παύη νὰ συμβουλευῇ τοὺς παραστρατημένους 'Ισραηλίτες καὶ νὰ τοὺς δείχνῃ τὴν ἀληθινὴ πίστη.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε ὁ 'Ηλίας στὸ βασιλιά τὸν 'Αχαάβ καὶ τοῦ εἶπε, ἂν θέλῃ, νὰ δοκιμάσουν ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων του ἢ ὁ Βάαλ. Εἶπε λοιπὸν νὰ μαζευτοῦν σ' ἓνα μέρος καὶ οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ

Βάαλ καὶ νὰ φέρουν καὶ δυὸ βόδια. Νὰ σφάξουν τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰβάλουν τὸ καθένα πάνω σὲ χωριστὸ σωρὸ ἀπὸ ξύλα. "Ἐπειτα νὰ παρακαλέσουν καὶ οἱ 450 ἱερεῖς τὸ Θεό τους τὸ Βάαλ ν' ἀνάψῃ τὰ ξύλα καὶ νὰ παρακαλέσῃ καὶ ὁ Ἥλιος μόνος τὸ Θεὸ νὰ τὰ ἀνάψῃ. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τ' ἀνάψῃ θὰ εἶναι ἀληθινὸς Θεός. Ὁ Ἀχαὰβ δέχτηκε."

"Ὅταν λοιπὸν ἔκαμαν τὴν ἐτοιμασίαν ὅλη, ἄρχισαν οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ προσεύχωνται στὸ Θεό τους ν' ἀνάψῃ τὰ ξύλα. "Ὅμως ἕως τὸ μεσημέρι τίποτε δὲν ἔγινε. Τότε προσευχήθηκε καὶ ὁ Ἥλιος καὶ εὐθύς τὰ ξύλα τοῦ σωροῦ τοῦ ἄναψαν. Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκαμε ὁ Ἥλιος, δείχνοντας τὴ δύναμιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τέλος πέταξε ψηλὰ μέσα σὲ φωτεινὴ νεφέλη. Ἐγινε δηλαδὴ ἀνάληψις τοῦ προφήτη στοὺς οὐρανοὺς.

Ὁ προφήτης Ἥσαϊας ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας στὶς 20 Ἰουλίου καὶ πολλὰ ἐκκλησιάκια πάνω στὶς κορφὰς τῶν βουνῶν εἶναι ἀφιερωμένα στὴ μνήμη του.

2. Ὁ Ἥσαϊας

Ὁ προφήτης Ἥσαϊας στάθηκε ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς προφῆτες. Μάλωνε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα τοὺς Ἰσραηλίτες, ποὺ στὸν καιρὸ του εἶχαν φτάσει στὸ χειρότερο σημεῖο τῆς διαφθορᾶς. Τοὺς δίδασκε καὶ τοὺς συμβούλευε ἀκούραστα. Τοὺς ἔλεγε νὰ ξαναγυρῶσιν εἰς τὴν παλιὰ καὶ ἀληθινὴ λατρεῖαν τοῦ Θεοῦ, νὰ ζοῦνε μὲ

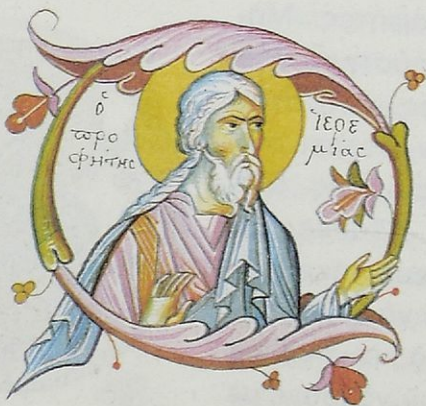
ἀρετὴ καὶ νὰ ἀγαπιοῦνται μεταξύ τους.

Δὲ φοβόταν τοὺς δυνατοὺς οὔτε κι αὐτὸν τὸν τότε βασιλιά, τὸ Μανασσῆ, ποὺ εἶχε ὀλωσδιόλου φύγει ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τῆς ἱερῆς Διαθήκης. Κι αὐτὸν τὸν κατάκρινε μὲ θάρρος. Γι' αὐτὸ κι ὁ βασιλιάς αὐτός, γεμάτος μανία ἐναντίον του, ἔδωσε διαταγὴ καὶ σκότωσαν μὲ βασανιστήρια τὸν προφῆτη Ἡσαΐα.

Ὁ Ἡσαΐας κήρυξε σπουδαῖες καὶ θαυμαστὲς προφητεῖες, ποὺ ὅλες βγῆκαν ἀληθινές. Αὐτὸς εἶπε πὼς ἡ Ἱερουσαλὴμ θὰ καταστρεφόταν καὶ ὁ λαὸς θὰ γινόταν αἰχμάλωτος στὴ Βαβυλώνα. Αὐτὸς προφήτεψε καὶ γιὰ τὴ σταύρωση καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

3. Ὁ Ἱερεμίας

Μετὰ τὸν Ἡσαΐα μεγάλος προφῆτης παρουσιάστηκε ὁ Ἱερεμίας. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι προφῆτες, τὸ ἴδιο κι αὐτὸς κατάκρινε μὲ μεγάλο θάρρος τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς πρόλεγε τὰ παθήματα, ποὺ ἔμελλε νὰ πάθῃ τὸ Ἰσραηλιτικὸ ἔθνος. Μὰ ὅπως τοὺς ἄλλους ἔτσι κι αὐτὸν ὄχι μόνο κανεῖς

δὲν τὸν ἄκουε, ἀλλὰ καὶ τὸν καταδίωξαν καὶ πολλὰς πίκρες καὶ βάσανα τὸν πότισαν. Τέλος ὁ βασιλιὰς Σεδεκίας τὸν ἔριξε στὴ φυλακὴ.

Στὴ φυλακὴ ἦταν ὁ Ἰερεμίας, ὅταν ὁ βασιλιὰς τῆς Βαβυλώνας, ὁ Ναβουχοδονόσορας, κυρίεψε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν κατὰστρεψε, ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχε προφητέψει ὁ προφῆτης. Ὁ Ναβουχοδονόσορας τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, τοῦ χάρισε τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τοῦ ἔδωσε πολλὰς τιμὰς.

Ὁ Ἰερεμίας τόση θλίψη δοκίμασε γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ λαοῦ του, ποὺ ἔγραψε ἓνα θρηνητικὸ ποίημα, ὅπου ἡ θλίψη του φέρνει μεγάλη συγκίνησι. Αὐτὸ λέγεται «Θρῆνος τοῦ Ἰερεμίας».

4. Ὁ Δανιὴλ

Ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους Ἰσραηλίτες, ποὺ ὁ Ναβουχοδονόσορας ἔφερε στὴ Βαβυλῶνα, παρουσιάστηκε ἄλλος προφῆτης, ὁ Δανιὴλ. Ἡ προφητικὴ του δύναμις καὶ ἡ σοφία του ἔκαμαν ἐντύπωση στὸ Ναβουχοδονόσορα, μάλιστα ὅταν τοῦ ἐξήγησε ἓνα ὄνειρο, ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοῦ βασιλείου δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορας ἔδωσε στὸν προφῆτη Δανιὴλ πολλὰς τιμὰς καὶ μεγάλα ἀξιώματα.

5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι

Τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ Δανιὴλ ζοῦσαν καὶ τρεῖς νέοι Ἰσραηλίτες, πάρα πολὺ φρόνιμοι καὶ εὐσεβεῖς, ποὺ λέγονταν Ἀζαρίας, Ἀνανίας καὶ Μισαήλ. Αὐτοὺς τόσο πολὺ τοὺς μισοῦσαν οἱ εἰδωλολάτρες, ὥστε θέλησαν νὰ τοὺς καταστρέψουν. Παρακίνησαν λοιπὸν τὸ βασιλεῖον νὰ στήσῃ ἓνα

χρυσὸ εἶδωλο καὶ νὰ διατάξῃ ὅλο τὸ λαὸ νὰ τὸ προσκυν-
νοῦν. "Οποῖος δὲν τὸ προσκυνήσῃ, νὰ ρίχνεται στὴ φωτιά.

Οἱ τρεῖς εὐσεβεῖς νέοι δὲ λογάριασαν καθόλου αὐτὴ
τὴν ἀσεβὴ διαταγὴν, ἀλλὰ ἐξακολούθησαν νὰ λατρεύουν
τὸν ἀληθινὸ Θεὸ μὲ ἀφοσίωση. Τότε ὁ βασιλιάς διέταξε νὰ
πιάσουν τοὺς τρεῖς νέους καὶ νὰ τοὺς ρίξουν μέσα σ' ἓνα
φλογισμένο καμίνι. "Ετσι κι ἔγινε. "Ομως ἄγγελος Κυρίου
κατέβηκε μέσα στὸ καμίνι καὶ φύλαξε ἀπὸ τὶς φλόγες τοὺς
τρεῖς νέους. "Ετσι κανεῖς δὲν ἔπαθε τίποτε.

Μόλις εἶδε αὐτὸ ὁ Ναβουχοδονόσορας, θαύμασε καὶ
διάταξε ἀμέσως νὰ βγάλουν τοὺς τρεῖς νέους καὶ νὰ ρίξουν
μέσα ἐκείνους ποὺ τοὺς εἶχαν κατηγορήσει.

6. Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

Τὴν ἴδια πάνω κάτω τύχη εἶχε καὶ ὁ Δανιὴλ ἀργότερα.
"Οταν πέθανε ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας, ἀνέβηκε
στὸ θρόνο τῆς Βαβυλώνας ἓνας κακὸς βασιλιάς, ὁ Βαλτά-
σαρ. Τότε κήρυξε πόλεμο στοὺς Βαβυλωνίους ὁ βασιλιάς

τῶν Μήδων ὁ Δαρεῖος καὶ σὲ
μιά νύχτα κυρίεψε τὴ Βαβυ-
λώνα, ἔσφαξε τὸ Βαλτάσαρ
καὶ πολλοὺς Βαβυλωνίους.

Ὁ Δαρεῖος γνώρισε τὸ
Δανιὴλ καὶ τὸν ἐξετίμησε κι
αὐτὸς πολὺ, ὥστε τὸν ἔκαμε
ἄρχοντα στὸ βασίλειό του.
Τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιὴλ,
ἀπὸ τὴ ζήλεια τους, τὸν κατη-
γόρησαν στὸ βασίλειά. Ἐκεῖ-

νος διάταξε καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἓνα λάκκο, ὅπου εἶχαν ἐφτά πεινασμένα λιοντάρια. Ὁ ἄγγελος Κυρίου ὅμως ἦρθε στὸ λάκκο καὶ κράτησε τὰ λιοντάρια καὶ δὲν πείραξαν καθόλου τὸν προφήτη Δανιήλ.

Σὰν εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Δαρεῖος, διάταξε νὰ θγά-
λουν ἔξω ἀπὸ τὸ λάκκο τὸ Δανιήλ καὶ νὰ ρίξουν μέσα ἐκεί-
νους ποὺ τὸν κατηγορήσαν.

7. Ὁ Ἰωνᾶς

Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς πῆρε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ νὰ
πάη στὴν πόλη Νινευὴ καὶ νὰ συμβουλέψῃ τοὺς κατοίκους
τῆς νὰ μετανοήσουν. Ἡ Νινευὴ ἦταν πρωτεύουσα τῆς
Ἀσσυρίας καὶ πραγματικὰ οἱ κάτοικοί της κυλιόνταν στὴν
ἀσέβεια καὶ σὲ κάθε ἀνομία.

Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως, ἀντὶ νὰ πάη πρὸς τὴ Νινευή, μπῆκε σ'
ἓνα πλοῖο, ποὺ ταξίδευε γι' ἄλλον τόπο. Ὅμως ἡ ἐντολὴ
τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Σηκώθηκε λοιπὸν τρικυμία με-
γάλη στὸ πέλαγος καὶ τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ ναυαγήσῃ.

Τότε τὸ πλήρωμα τοῦ
πλοίου, παραξενεμένο γιὰ τὸ
πῶς σηκώθηκε μέσα στὴ γα-
λήνη τέτοια τρικυμία, πί-
στεψε πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς
ἐπιβάτες θὰ ἦταν ὁ αἴτιος.
Ἐρίξαν λοιπὸν κλήρους καὶ ὁ
κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ.
Ἐπιασαν τότε τὸν Ἰωνᾶ καὶ
τὸν ἔριξαν στὴ θάλασσα.

Ἀμέσως ἔγινε γαλήνη
καὶ τὸ πλοῖο ταξίδευε ἥσυχα.

“Ενα μεγάλο ψάρι, ένα κήτος, κατάπιε τότε τὸν Ἰωνᾶ. Ὁ προφήτης ἔμεινε στὴν κοιλιά τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Προσευχόταν στὸ Θεὸ καὶ ζητοῦσε νὰ συγχωρεθῇ, ποὺ παράκουσε τὴν ἐντολὴ του. Τέλος, τὸ κήτος τὸν ἔφερε πάλι στὴ στεριᾶ κι ὁ Ἰωνᾶς βγῆκε χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Ξεκίνησε λοιπὸν ἀμέσως καὶ πῆγε στὴν πόλῃ Νινευή, ὅπου ἄρχισε νὰ προσκαλῇ τὸ διεφθαρμένο λαὸ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ θυμηθῇ τὸ Θεό του. Ἔτσι ὁ Ἰωνᾶς ξεπλήρωσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.

8. Ὁ Ἰώβ

“Ενας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς ἀνθρώπους ποὺ ἔζησαν ποτέ, ἦταν ὁ Ἰώβ. Ὁ Ἰώβ ἦταν εὐτυχής. Εἶχε περιουσία μεγάλη ἀπὸ κτήματα, πρόβατα, καμήλες καὶ πλῆθος ἀπὸ ὑπηρέτες.

Ἐξαφνα ἔπεσαν ἀπάνω του ὅλες οἱ συμφορές. Ληστὲς τοῦ ἄρπαξαν ὅλα τὰ ζωντανά του καὶ σκότωσαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του. Σεισμὸς ἔριξε τὸ σπίτι καὶ πλάκωσε τοὺς γιούς καὶ τὶς θυγατέρες του. Τέλος μιὰ τρομερὴ ἀρρώστια χτύπησε καὶ τὸν ἴδιο.

Κι ἐνῶ ὅλα τοῦτα τὰ δυστυχήματα ἔπεσαν πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ἰώβ, ὅμως αὐτὸς οὔτε ἓνα παράπονο δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του. Καθόταν λοιπὸν ἔξω στὰ χώ-

ματα, ἔξυνε τὶς πληγές του μ' ἓνα κεραμίδι καὶ ἔλεγε: «γυμνὸς ἦρθα στὸν κόσμον, γυμνὸς καὶ θὰ φύγω», καὶ εὐλογοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γυναῖκα του, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρει αὐτὴ τὴν κατάντια, τὸν παρακινοῦσε νὰ βλαστημήσῃ τὸ Θεό. "Ὁμως αὐτὸς τῆς ἔλεγε πῶς ἦταν ἀνόητη. Γιατί, ὅταν ὁ Θεὸς στέλνῃ τὰ ἀγαθὰ, τὰ δέχεται κανεὶς, ἅμα ὅμως στείλῃ τὰ κακά, νὰ μὴν τὰ δέχεται;

Τότε ἦρθαν τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰὼβ ἀπὸ μακρινὸ μέρος καὶ τὸν παρηγοροῦσαν. Κι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε τοῦ Ἰὼβ, πῶς γιὰ κάποια βέβαια ἁμαρτία θὰ τιμωριόταν ἔτσι. Αὐτὸ ἔκανε τὸν Ἰὼβ νὰ καταραστῇ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε. "Ὁμως γρήγορα πάλι μετάνιωσε καὶ ζήτησε συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἁμαρτία του.

Τότε ὁ Θεὸς ἀντάμειψε τὸν εὐσεβῆ καὶ ὑπομονητικὸ Ἰὼβ. "Ὅχι μόνο τοῦ ἔδωσε πάλι τὴν ὑγεία του, ἀλλὰ τοῦ χάρισε καὶ ἄλλα παιδιὰ καὶ διπλάσια ὑπάρχοντα ἀπ' ὅσα εἶχε πρὶν. "Ἔτσι λοιπὸν τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Ἰὼβ τὰ ἔζησε εὐτυχισμένος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α:

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σελ.

1. Ἡ δημιουργία	5
2. Ὁ Παράδεισος	8
3. Ἡ Εὐα καὶ τὸ φίδι	9
4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων	10
5. Ὁ κατακλυσμὸς	11
6. Ὁ πύργος Βαβέλ	13

ΜΕΡΟΣ Β:

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραὰμ	15
2. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραὰμ	16
3. Ἡ Ρεβέκκα	17
4. Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ	19
5. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	20
6. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στὴ Μεσοποταμία	21
7. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του	23
8. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδερφοὺς του	23
9. Ὁ Ἰωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ	25
10. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ	26
11. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ	27
12. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται	28
13. Οἱ ἀδερφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο	29
14. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδερφοὺς του	32
15. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο	33

ΜΕΡΟΣ Γ:

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ	35
2. Ὁ Θεὸς φανερώνεται στὸ Μωυσῆ	37

3. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ	39
4. Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο	40
5. Οἱ δέκα ἐντολές	42
6. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι	44
7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ	45
8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	46

ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

1. Ὁ Γεδεὼν	48
2. Ὁ Σαμψών	49
3. Ὁ Ἥλι	50
4. Ὁ Σαμουὴλ	51
5. Ἡ Ροῦθ	52

ΜΕΡΟΣ Ε΄

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

1. Ὁ Σαοὺλ	54
2. Δαβὶδ καὶ Γολιάθ	55
3. Ἡ ἀρετὴ τοῦ Δαβὶδ	56
4. Ὁ Δαβὶδ βασιλεύς	57
5. Ὁ Ἀβεσσαλώμ	58
6. Ὁ Σολομών	59
7. Ὁ Ροβοὰμ καὶ ὁ Ἱεροβοὰμ	60
8. Ἡ διάλυση τοῦ βασιλείου τῶν Ἑβραίων	61

ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. Ὁ Ἡλίας	62
2. Ὁ Ἡσαΐας	63
3. Ὁ Ἱερεμίας	64

	Σελ.
4. Ὁ Δανιὴλ	65
5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι	65
6. Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	66
7. Ὁ Ἰωνᾶς	67
8. Ὁ Ἰώθ	68

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ: ΡΑΛΛΗ ΚΟΨΙΔΗ

024000020010

ΕΚΔΟΣΙΣ Γ! 1976 (IV) ΑΝΤ/ΠΑ 200.000 — ΣΥΜΒΑΣΙΣ 2658/31-3-76.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: ΑΛΕΞ. & ΑΝΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

